

Arrest

nr. 249 302 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X - X- X - X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59 – 61 bus 5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X, X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en tweede verzoekende partij en hun advocaat L. BUEKENHOUT *loco* advocaat H. VAN VRECKOM, die tevens de overige verzoekende partijen vertegenwoordigt en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van F.H. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, F.H. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Tadzjiek en soennitische moslim te zijn. U werd geboren op (...) in het dorp Chaqmaq in het district Pashtun Kot in de provincie Faryab.

Toen u nog zeer jong was verhuisde u met uw familie naar de stad Maimana. Vervolgens werd uw vader, die bij de politie werkte, overgeplaatst naar het district Andkhoy, waar jullie ook 2 jaar woonden. Hierna verhuisde u met uw familie naar Sheberghan in de provincie Jawzjan, waar jullie ongeveer 7 jaar woonden. U maakte er uw middelbare school af en was geslaagd voor het toegangsexamen voor geneeskunde aan de universiteit van Mazar-e Sharif. Toen de taliban aan de macht kwamen in Afghanistan vertrok u samen met uw familie naar Pakistan. U verbleef er ongeveer 3 jaar in Afghan Colony in Peshawar. U werkte er in de aan- en verkoop van handgeknoopte tapijten. In Peshawar huwde u in 1377 (1998) met uw huidige echtgenote F.H. (...) (OV nr. X). Ook uw oudste zoon M. (...) werd in Pakistan geboren. Na de val van de taliban en de komst van Karzai als president keerde u met uw gezin en met de rest van uw familie terug naar Sheberghan, waar uw vader hoofd van het eerste politiebureau werd. U ging naar Mazar-e Sharif, waar u 3 semesters aan de universiteit studeerde. Na een tijdje breidde uw gezin zich uit en besloot u te stoppen met studeren en te gaan werken. U begon een handelszaak/ groothandel in tapijten in Mazar-e Sharif. U woonde er samen met uw gezin tot aan jullie vertrek, uw 5 jongste kinderen werden er ook geboren. Jullie woonden in 2 verschillende wijken: Karte Bukhdi en Noor-e Khoda. Uw echtgenote en 6 kinderen M. (...), Z.(...), H. (...) A. (...), N. (...) en H. (...) (OV nrs. X) vergezellen u momenteel in België, net als uw schoonfamilie. Het gaat om uw beide schoonouders F.M.S. (...) (OV nr. X) en F.K. (...) (OV nr. X) en uw schoonbroers en -zussen R.(...), D. (...), N. (...), Z. (...), K. (...) en I. (...).

In de lente van 1389 (2010) vond er een gewapende overval plaats in het huis van uw zus H. (...) in Mazar-e Sharif. De dochter van uw zus belde uw vader en via hem kwam u op de hoogte van wat er aan het gebeuren was. U vertrok meteen naar het huis van uw zus. Onderweg kwam u commandant H.S. (...) van de politie tegen, hij vergezelde u naar de plaats van de overval. Op het moment dat jullie aankwamen probeerden de dieven te vluchten. De politie zette de achtervolging in en jullie konden de dieven klem rijden. Er werd geschoten en 2 van de dieven kwamen om het leven, één was gewond en werd gearresteerd. De politie vroeg u te komen kijken of u één van de overvallers herkende. De gewonde dief bedreigde u. Hij waarschuwde u dat hij uw gezicht nooit zou vergeten en ooit zou terugzien. In de nasleep van de overval werd iedereen van uw familie ondervraagd en er werd een onderzoek gestart door de politie. Hieruit bleek dat het om een grote en bekende bende van overvallers ging. De politie gebod u voorzichtig te zijn. Ongeveer 2-3 maanden na de overval werd u voor het eerst telefonisch bedreigd. U werd ervan beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor de dood van een zekere N. (...), de leider van de bende. U had namelijk de politie verwittigd en meegenomen naar de plaats van de overval. U diende klacht in bij de politie die de telefoonnummers, die u hen doorgaf onderzocht. Hieruit bleek dat u gebeld werd vanuit het district Char Bolak in de provincie Balkh. De politie stelde u gerust dat de gewonde dief, die u bedreigd had net na de overval, nog steeds vast zat in de gevangenis. De politie kon u wel een wapen geven om uzelf en uw gezin te beschermen, maar dat weigerde u. U voelde zich niet meer veilig en besloot te verhuizen. Jullie trokken naar de wijk Noor-e Khoda, eveneens in Mazar-e-Sharif, waar jullie de laatste 3-4 jaar voor jullie vertrek uit Afghanistan bleven wonen. Zelfs na jullie verhuis gingen de bedreigingen door, u werd nog steeds opgebeld en gewaarschuwd. In 1391 (2012) besloot u taskara's (Afghaanse identiteitsbewijzen) te gaan aanvragen voor uw gezin. U diende hiervoor naar uw geboortedorp in Faryab te gaan, maar dit werd u afgeraden door uw familie omwille van de problemen die er geweest waren tussen uw oom langs vaders zijde (tevens uw schoonvader) en een zekere commandant S. (...), die met zijn dochter wilde huwen (voor een uitgebreide weergave van deze problematiek verwijst het CGVS naar het feitenrelaas in de beslissing van uw schoonvader/oom F.M.S. (...) (X) - deze beslissing werd aan uw administratieve dossier toegevoegd). U vroeg de taskara's voor uw gezin bijgevolg aan in Balkh. Via enkele andere winkeliers in Mazar-e Sharif hoorde u dat het misschien een zekere B. (...) was, de broer van de bendeleider N. (...), die u telefonisch bedreigde. Ook hij zou een bende hebben en zich bezighouden met zaken als overvallen in Faryab. In de winter van 1392 (einde 2013 - begin 2014) ging u op een vrijdag naar de bazaar om tapijten in te kopen. U werd aangevallen door 2 mannen op een motorfiets en raakte hierbij verwond aan uw hand. Met de hulp van enkele omstaanders kon u ontkomen. Ongeveer 15-20 dagen na dit incident werd u een laatste keer telefonisch bedreigd. U kreeg te horen dat dit de laatste waarschuwing was en dat u het de volgende keer niet zou overleven. U vermoedde dat de gewonde dief, die u had bedreigd na de overval bij uw zus, misschien vrijgekomen was en besloot dat het beter was om samen met uw gezin Afghanistan te verlaten. U vroeg een visum aan voor Iran en Turkije. Enkele maanden later, in de 5e maand van het jaar 1393 (augustus 2014), verliet u samen met uw echtgenote en 6 kinderen het land. U vloog met uw gezin naar Iran. Daar wachtte u op uw broer en zijn echtgenote. Vanuit Iran staken jullie samen de grens naar Turkije over in 2 verschillende taxi's. De taxi waarin uw broer, zijn echtgenote en uw dochter A. (...) zaten werd echter onderschept door de politie en zij werden allen teruggestuurd naar Afghanistan. Jullie wilden wachten op hen aan de grens, maar werden door de smokkelaar verplicht verder te reizen. Vanuit Turkije keerde u later zelf terug naar Afghanistan om uw dochter A. (...) te gaan halen. U was geschokt te zien dat uw familie haar niet goed verzorgde en heeft omwille van die reden

sindsdien nog nauwelijks contact met hen. Vanuit Iran reisde u samen met uw gezin verder door via Turkije, Griekenland en de Balkanroute naar België. Jullie kwamen in België aan op 26 oktober 2015 en dienden een dag later een eerste verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreesde u voor uw leven en dat van uw echtgenote en kinderen omwille van de bedreigingen die u kreeg van een criminele bende na de overval bij uw zus.

Ter staving van uw identiteit en die van uw gezinsleden en ter ondersteuning van uw eerste verzoek legt u volgende documenten voor: uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en de originele taskara's van uw echtgenote en kinderen, uw originele huwelijkscertificaat, uw originele paspoort, een origineel familiepaspoot en de originele paspoorten van uw echtgenote en uw dochter A. (...), de originele documenten van jullie registratie bij UNHCR in Turkije en de originele documenten van jullie registratie in Griekenland.

Op 27 maart 2017 wordt er door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat de door u aangehaalde problemen vreemd zijn aan de Conventie van Genève en er bovendien geen geloof kan worden aan gehecht. Deze beslissing werd op 21 december 2017 door de RvV gevolgd. Jullie dienden geen cassatieverzoek in bij de Raad van State.

In mei 2017 reist u met uw gezin naar Frankrijk, alwaar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden. Op grond van de Dublin III-verordening (EU) nr. 604/2013 oordeelden de Franse autoriteiten echter dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. Jullie keerden hierop in december 2017 terug naar België. Nog geen maand later, in januari 2018, trok u met uw familie naar Duitsland, alwaar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook Duitsland oordeelde dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. Jullie keerde hierop in oktober 2018 terug naar België.

Op 11 oktober 2018 diende uw zoon M. (...) (OV n° 8.151.719) in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 7 mei 2019 wordt er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS. De RvV heeft deze beslissing bevestigd op 20 september 2019.

Op 21 oktober 2019 dient u hier een tweede verzoek om internationale bescherming in. U houdt vast aan uw initiële problemen met een criminele bende maar verandert enkele elementen in uw relaas. Uw vader werd op 1/02/1396 (omzetting naar westerse kalender 21 april 2017) vermoord, vermoedelijk door de maffiabende van N. (...) omwille van uw eerdere problemen met hen. Uw vader zou immers net als u verklaringen hebben afgelegd tegen die bende na de overval bij uw zus jaren voordien. U zou tijdens uw eerste asielpprocedure door vertaalproblemen niet hebben kunnen vertellen dat de onbekende criminele bende banden zou hebben met uw schoonzus A. (...), de vrouw van uw broer A. (...). Zij zou jaloers zijn op uw familie. U zou dit te weten zijn gekomen en dit aan uw vader verteld hebben. Uw vader zou, toen de familie in Pakistan woonde, ook al bestolen zijn door deze schoonzus. Jullie hielden dit geheim, maar de relatie met uw broer en zijn vrouw verslechterde en u kreeg schrik. U verklaart ook dat u gelogen heeft over de problemen tussen uw schoonvader M.S.F. (...) en commandant S. (...). Er waren immers geen problemen met commandant S. (...). Sindsdien is de relatie met uw schoonvader niet meer goed. Uw schoonvader zou bovendien een van zijn dochters (M. (...)) die hier woont hebben willen uithuwelijken aan de zoon van uw broer A. (...) (S. (...)), die in Afghanistan woont. U was hiertegen en heeft dit ook zo aan uw schoonvader gezegd. Uw schoonvader reisde toch naar Afghanistan om de verloving in orde te brengen en verklaarde aan de hele familie dat u dit niet wou. De verloving zou afgesprongen zijn. Intussen zou bij iedereen bekend geraakt zijn dat uw broer en schoonzus banden hebben met de maffia. U vreest nu nog uw schoonzus en haar familie die banden hebben met deze criminele bende. U vreest ook dat uw dochters ooit binnen de familie zouden moeten huwen zoals de traditie is.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: een begeleidende brief van uw advocaat dd. 9/10/2019, uw verklaring die u aflegde bij de politie in Afghanistan na de overval bij uw zus, de bevestiging van de autoriteiten en de ouderen over de moord op uw vader, een bundel documenten over uw tapijtenwinkel, 8 printscreens uit een video over de overval bij uw zus, foto's van het politieonderzoek, foto's van de dood van uw vader, een medisch attest dd. 24 april 2017, twee psychologische attesten dd. 14 januari 2020, een psychologisch attest over uw dochter Z. (...) dd. 7/01/2020 en twee enveloppen waarmee de documenten uit Afghanistan werden opgestuurd. Op 23 januari 2020 bezorgt uw advocaat nog een tweede begeleidend schrijven aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door u ingeroepen vrees vooreerst vreemd is aan de Conventie van Genève en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name de bedreigingen die u kreeg van een onbekende criminele bende tegen wie u een verklaring aflegde bij de politie, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen omdat de door u aangehaalde vrees vreemd is aan de Conventie van Genève. Tevens werd geoordeeld dat deze motieven een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid bezitten. Deze beoordeling en motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Zo werd gesteld dat het uw motieven van interpersoonlijke aard waren en dat geen band kon worden vastgesteld met een van de criteria van de Vluchtelingenconventie; dat de vrees voor uw kinderen hierop was gebaseerd; dat u incoherente verklaringen aflegde omtrent de problemen; dat het weinig geloofwaardig was dat u vier jaar lang telefonisch werd bedreigd zonder verdere actie door de bende; dat het niet aannemelijk was dat niemand anders van de familie, ook uw zus niet die overvallen werd, problemen kende hierdoor; dat het niet aannemelijk was dat uw echtgenote zo weinig op de hoogte was van de feiten en dat er een gebrek was aan stukken zonder dat hiervoor een afdoende verklaring werd geboden. Waar het CGVS eventueel nog aannam dat het incident bij uw zus mogelijk had plaatsgevonden en dat u hierbij te hulp was geschoten, maar er geen geloof kon worden gehecht aan de verdere verklaringen, oordeelde de RvV dat zelfs de geloofwaardigheid van deze overval door de neergelegde documenten op de helling kwam te staan (zie arrest 197 081 van 21/12/2017). Inzake de problemen tussen uw schoonvader en commandant S. (...) werd vastgesteld dat u zelf bevestigde hierdoor geen eigen problemen te hebben gekend en dat uw verklaring dat hij mogelijk uw dochter zou willen huwen slechts een vermoeden van uw kant was.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dat uw vader vermoord zou zijn in het kader van deze problemen met de criminele bende maakt u aldus niet aannemelijk (zie verder).

Bovendien kan het feit dat u nu bepaalde cruciale elementen van uw verklaringen wijzigt de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet herstellen, wel integendeel. U verklaart nu dat uw schoonzus, de vrouw van uw broer, banden heeft met deze bende en achter de bedreigingen zit, dit omdat ze jaloers zou zijn op uw familie. U zou dit al tijdens uw eerste asielverzoek hebben willen zeggen maar omdat de tolk u niet begrepen had en u vroeg uw verklaringen te herhalen durfde u dit niet meer zeggen (zie verklaring volgend verzoek vraag, vraag 15). Dit kan echter niet overtuigen. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient kan men verwachten dat deze persoon van bij aanvang de volledige waarheid vertelt en vertrouwen stelt in de asielinstanties van het land waar hij bescherming vraagt. Ook tijdens de beroepsprocedure voor de RvV hebt u niet aangehaald dat er problemen zouden geweest zijn bij de vertaling waardoor u bepaalde zaken niet had kunnen verduidelijken. Dergelijke post-factum verklaring is geen geldige verschoning voor het achterhouden van een kernelement van uw

asielrelaas. Dient hierbij nog te worden vermeld dat voor zover hieraan geloof kan worden gehecht, quod non, hier nog steeds geen band met de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld. U geeft zelf aan dat uw schoonzus jaloers was op het feit dat uw gezin het beter stelde dan het hare en dat dit de reden was waarom ze jullie viseerde (zie verklaring volgend verzoek punt 15).

Bovendien is het merkwaardig dat uw advocaat in het begeleidend schrijven van 9 oktober 2019 melding maakt van problemen met de taliban (zie begeleidende brief van uw advocaat), iets waar u noch uw vrouw iets over hebben verklaard. In het tweede begeleidend schrijven wordt er dan weer gemeld dat u en uw vrouw het mogelijk achten dat de taliban u bedreigden. Aangezien u tijdens uw eerste verzoek en bij het indienen van uw tweede verzoek met geen woord zelf over de taliban rept kan dit moeilijk worden aangenomen. Het CGVS merkt hierbij op dat ook in het arrest van uw zoon door de RvV al werd opgemerkt dat deze geen geloof hecht aan de bewering in het verzoekschrift dat de bende van N. (...) banden zou hebben met de taliban. Verder verklaarde u tijdens uw eerste verzoek dat u de enige van uw familie was die problemen kende met die onbekende bende, terwijl u nu aanhaalt dat uw vader eerder al bestolen werd door uw schoonzus (zie CGVS 8/2/2017, p. 24, 27, 28). Daarnaast berust het feit dat de moord op uw vader door de onbekende bende zou zijn gebeurd op een louter vermoeden.

Het is immers opmerkelijk dat de criminele bende pas na 7 of 8 jaar over zou gegaan zijn tot daadwerkelijke actie tegen u en uw familie. Voor zover wordt aangenomen dat uw vader daadwerkelijk door middel van geweld om het leven werd gebracht in mei 2017 toont dit feit aan zich niet aan dat u persoonlijk bij een terugkeer problemen zal kennen in Afghanistan. Dit blijkt immers niet uit uw verklaringen, noch uit uw documenten. Bovendien dateert het overlijden van uw vader reeds van april 2017 en had u dit incident aldus reeds voor de RvV kunnen invoeren in het kader van uw beroepsprocedure tijdens uw eerste verzoek, wat u niet heeft gedaan. Dat u dit niet heeft gemeld omdat u te geëmotioneerd was kan niet als afdoende verschoning gelden. Men kan immers verwachten dat u volledige verklaringen aflegt ten aanzien van de asielinstanties over de redenen waarom men zelf vreest vervolgd te worden bij een terugkeer naar het herkomstland. Voor de volledigheid kan nog worden meegegeven dat in de asielprocedure van uw zoon tot dezelfde conclusie werd gekomen door het CGVS en de RvV (zie arrest nr 226 438 van 20 september 2019).

Aangezien de reden die u opgeeft om bij uw eerste verzoek niet de volledige waarheid te vertellen, met name het feit dat uw schoonzus banden heeft met een onbekende (maffia)bende, niet kan overtuigen kan hieraan geen geloof worden gehecht. U had bovendien ook voor de RvV de kans om deze belangrijke ommissie recht te zetten. Bijgevolg kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u hierna met uw schoonfamilie die in België woont zou hebben gekend omwille van uw tegenkanting tegen een huwelijk tussen uw neefje en een dochter van uw schoonvader. U linkt uw tegenstand tegen dit huwelijk immers aan het feit dat uw schoonzus banden heeft met de criminele bende, iets waar echter geen geloof aan wordt gehecht. Waar u verklaart dat uw vader uit wraak werd vermoord omdat u niet akkoord ging met deze verlovings kan u gezien voorgaande vaststellingen niet worden gevolgd. U weet immers zelf niet wie er achter de dood van uw vader zit.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw tweede verzoek kunnen evenmin als nieuw element die de kans aanzienlijk groter maakt aanzien worden. De verklaring die u heeft afgelegd in Afghanistan naar aanleiding van de inbraak bij uw zus heeft u reeds neergelegd voor de RvV en werd reeds door de RvV beoordeeld. Dat u nu het origineel hiervan voorlegt verandert niks aan de reeds gedane vaststelling dat uw verklaringen omtrent het incident ongeloofwaardig zijn. De bevestigingsstukken van uw vaders overlijden door de Afghaanse autoriteiten en dorpsouderen kunnen hoogstens aantonen dat uw vader op een gewelddadige manier om het leven is gekomen, voor zover dit wordt geloofd. Uit deze documenten is geen enkele link naar u terug te vinden. Bovendien vertoont een van deze documenten een gesolliciteerd karakter daar het op uw vraag werd opgesteld en het pas in 2018 werd ondertekend (zie datum stempel), terwijl uw vader reeds in april 2017 zou gedood zijn. De waarde van dergelijk document is dan ook relatief. Uit de acht printscreens van de video kan op geen enkele wijze enige informatie worden afgeleid waaruit blijkt dat dit betrekking heeft op uw voorgehouden problemen. Uit de foto's van het politieonderzoek naar uw vaders dood kan evenmin enige link naar u worden afgeleid, noch uit de foto van zijn grafsteen. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De foto's geven slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin de foto's werden genomen.

Daarnaast moet worden gesteld dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd in het administratief dossier), dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door

Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde. De documenten over uw tapijtenwinkel tonen slechts aan dat u een zaak had, niks meer niks minder. Bovendien heeft u deze reeds deels voorgelegd voor de RvV. De enveloppen tonen slechts aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan, overigens reeds op 13 maart 2017 en 5 november 2018. Het medisch attest waarin er vaststelling wordt gedaan van uw verwonding dateert van 24 april 2017, nog voor het indienen van uw beroep bij de RvV op 28 april 2017. U had dus reeds de kans dit document in het kader van uw beroepsprocedure voor te leggen. Daarnaast kan de behandelende arts slechts vaststellingen betreffende de gezondheidstoestand van een patiënt doen. Rekening houdende met zijn bevindingen kan de arts weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen doch hij kan nooit de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg biedt het voorgelegde medisch getuigschrift geen bewijs van de omstandigheden waarin u uw verwondingen zou hebben opgelopen.

De begeleidende brief van uw advocaat verwijst naar problemen met de taliban, zoals hierboven uiteengezet is dit opmerkelijk daar u zelf met geen woord repte over de taliban. Voor het overige wordt er verwezen naar algemene rapporten maar wordt uw vrees of die van uw kinderen niet in concreto aangetoond. U toont niet aan dat uw kinderen door hun lange verblijf in België niet meer zouden kunnen terugkeren naar Afghanistan. De RvV oordeelde hier reeds over in haar arrest 226 438 van 20 september 2019 in hoofde van uw zoon M. (...), waar het CGVS dan ook naar verwijst. Een kopie van het arrest werd toegevoegd aan het administratief dossier. Betreffende hun integratie in België dient vervolgens opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen of die van uw vrouw blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. De tweede begeleidende brief van uw advocaat kan evenmin nieuwe elementen aanbrengen. Er worden voornamelijk post factum verklaringen aangereikt voor het verzwijgen van de waarheid omtrent uw problemen tijdens uw eerste verzoek. Daarnaast wordt er verwezen naar algemene rapporten. Er kan worden opgemerkt dat het CGVS op de hoogte is van deze rapporten en ermee rekening houdt in haar analyses. Deze informatie is echter algemeen en gaat niet concreet over uw problemen.

Met betrekking tot de twee psychologisch attesten dd. 14 januari 2020 moet worden opgemerkt dat dit attest slechts een weergave is van uw verklaringen. Uit het neergelegde attest blijkt niet dat u niet in staat zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming deel te nemen of dat uw cognitieve vermogen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn om tijdens het persoonlijk onderhoud de redenen voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten.

Met betrekking tot het psychologisch attest van uw dochter Z. (...) van 7 januari 2020 moet worden opgemerkt dat ook dit attest gebaseerd is op de verklaringen van uw dochter. Uit deze verklaringen blijkt geen concrete vrees. Waar zij vreest uitgehuwelijkt te worden op jonge leeftijd kan worden opgemerkt dat u als ouder het beslissingsrecht heeft over uw kinderen. Het feit dat er al eerder naar haar hand werd gevraagd wil nog niet zeggen dat er effectief tot een huwelijk zal worden overgegaan. Waar ze vreest dat ze niet naar school zal kunnen gaan kan ze evenmin worden gevolgd. Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt bovendien dat er heel veel scholen gevestigd zijn in Afghaanse steden zoals Kabul, Jalalabad en Mazar-e Sharif, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten zowel publieke als privé-instellingen, bevinden zich in de grote steden. Er kan worden aangenomen dat er voldoende mogelijkheden zijn om naar school te gaan. Het feit dat ze hierdoor opmerkingen zal krijgen is geen reden om de internationale bescherming toe te kennen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30

augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghaanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat

in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 88-94, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 47-51, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 96-101, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 227 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. Mazar-e Sharif kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balkh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-i-Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In hoofde van uw echtgenote H.F. (...) (OV n° 8.151.719), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, is het CGVS eveneens overgegaan tot een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

1.2. De tweede beslissing luidt ten aanzien van F.H. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, F.H. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Tadzjiekse en soennitische moslima te zijn. U werd geboren in 1983 in het dorp Chaqmaq in het district Pashtoun Kot in de provincie Faryab, waar u ook woonde met uw familie tot aan de komst van de taliban. Tijdens de talibanperiode verbleef u met uw familie in Peshawar in Pakistan. In Pakistan huwde u met uw huidige echtgenoot F.H. (...) (OV nr. 8.151.719). Na jullie terugkeer naar Afghanistan keerde u heel kort terug naar uw familie, die op dat moment in Sheberghan in de provincie Jawzjan verbleef. Vervolgens woonde u met uw echtgenoot en kinderen steeds in Mazar-e Sharif stad, tot jullie Afghanistan verlieten. U ging naar school tot het 7e leerjaar. U heeft nooit buitenshuis gewerkt in Afghanistan. Uw echtgenoot en 6 kinderen vergezellen u in België.

Wat betreft de problematiek waarmee jullie gezin in Afghanistan geconfronteerd werd en op basis waarvan jullie Afghanistan dienden te ontvluchten verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan uw echtgenoot F.H. (...) (zie ook hieronder).

U, F.H. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Tadzjiek en soennitische moslim te zijn. U werd geboren op 12 januari 1980 in het dorp Chaqmaq in het district Pashtoun Kot in de provincie Faryab. Toen u nog zeer jong was verhuisde u met uw familie naar de stad Maimana. Vervolgens werd uw vader, die bij de politie werkte, overgeplaatst naar het district Andkhoy, waar jullie ook 2 jaar woonden. Hierna verhuisde u met uw familie naar Sheberghan in de provincie Jawzjan, waar jullie ongeveer 7 jaar woonden. U maakte er uw middelbare school af en was geslaagd voor het toegangsexamen voor geneeskunde aan de universiteit van Mazar-e Sharif. Toen de taliban aan de macht kwamen in Afghanistan vertrok u samen met uw familie naar Pakistan. U verbleef er ongeveer 3 jaar in Afghan Colony in Peshawar. U werkte er in de aan- en verkoop van handgeknoopte tapijten. In Peshawar huwde u in 1377 (1998) met uw huidige echtgenote F.H. (...) (OV nr. 8.151.719). Ook uw oudste zoon M. (...) werd in Pakistan geboren. Na de val van de taliban en de komst van Karzai als president keerde u met uw gezin en met de rest van uw familie terug naar Sheberghan, waar uw vader hoofd van het eerste politiebureau werd. U ging naar Mazar-e Sharif, waar u 3 semesters aan de universiteit studeerde. Na een tijdje breidde uw gezin zich uit en besloot u te stoppen met studeren en te gaan werken. U begon een handelszaak/ groothandel in tapijten in Mazar-e Sharif. U woonde er samen met uw gezin tot aan jullie vertrek, uw 5 jongste kinderen werden er ook geboren. Jullie woonden in 2 verschillende wijken: Karte Bukhdi en Noor-e Khoda. Uw echtgenote en 6 kinderen M. (...), Z.(...), H.

(...) A. (...), N. (...) en H. (...) (OV nrs. 8.151.719) vergezellen u momenteel in België, net als uw schoonfamilie. Het gaat om uw beide schoonouders F.M.S. (...) (OV nr. 6.753.694) en F.K. (...) (OV nr. 6.803.804) en uw schoonbroers en -zussen R. (...), D. (...), N. (...), Z. (...), K. (...) en I. (...).

In de lente van 1389 (2010) vond er een gewapende overval plaats in het huis van uw zus H. (...) in Mazar-e Sharif. De dochter van uw zus belde uw vader en via hem kwam u op de hoogte van wat er aan het gebeuren was. U vertrok meteen naar het huis van uw zus. Onderweg kwam u commandant H.S. (...) van de politie tegen, hij vergezelde u naar de plaats van de overval. Op het moment dat jullie aankwamen probeerden de dieven te vluchten. De politie zette de achtervolging in en jullie konden de dieven klem rijden. Er werd geschoten en 2 van de dieven kwamen om het leven, één was gewond en werd gearresteerd. De politie vroeg u te komen kijken of u één van de overvallers herkende. De gewonde dief bedreigde u. Hij waarschuwde u dat hij uw gezicht nooit zou vergeten en ooit zou terugzien. In de nasleep van de overval werd iedereen van uw familie ondervraagd en er werd een onderzoek gestart door de politie. Hieruit bleek dat het om een grote en bekende bende van overvallers ging. De politie gebod u voorzichtig te zijn. Ongeveer 2-3 maanden na de overval werd u voor het eerst telefonisch bedreigd. U werd ervan beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor de dood van een zekere N. (...), de leider van de bende. U had namelijk de politie verwittigd en meegenomen naar de plaats van de overval. U diende klacht in bij de politie die de telefoonnummers, die u hen doorgaf onderzocht. Hieruit bleek dat u gebeld werd vanuit het district Char Bolak in de provincie Balkh. De politie stelde u gerust dat de gewonde dief, die u bedreigd had net na de overval, nog steeds vast zat in de gevangenis. De politie kon u wel een wapen geven om uzelf en uw gezin te beschermen, maar dat weigerde u. U voelde zich niet meer veilig en besloot te verhuizen. Jullie trokken naar de wijk Noor-e Khoda, eveneens in Mazar-e-Sharif, waar jullie de laatste 3-4 jaar voor jullie vertrek uit Afghanistan bleven wonen. Zelfs na jullie verhuis gingen de bedreigingen door, u werd nog steeds opgebeld en gewaarschuwd. In 1391 (2012) besloot u taskara's (Afghaanse identiteitsbewijzen) te gaan aanvragen voor uw gezin. U diende hiervoor naar uw geboortedorp in Faryab te gaan, maar dit werd u afgeraden door uw familie omwille van de problemen die er geweest waren tussen uw oom langs vaders zijde (tevens uw schoonvader) en een zekere commandant S. (...), die met zijn dochter wilde huwen (voor een uitgebreide weergave van deze problematiek verwijst het CGVS naar het feitenrelaas in de beslissing van uw schoonvader/oom F.M.S. (...) (11/10798) - deze beslissing werd aan uw administratieve dossier toegevoegd). U vroeg de taskara's voor uw gezin bijgevolg aan in Balkh. Via enkele andere winkeliers in Mazar-e Sharif hoorde u dat het misschien een zekere B. (...) was, de broer van de bendeleider N. (...), die u telefonisch bedreigde. Ook hij zou een bende hebben en zich bezighouden met zaken als overvallen in Faryab. In de winter van 1392 (einde 2013 - begin 2014) ging u op een vrijdag naar de bazaar om tapijten in te kopen. U werd aangevallen door 2 mannen op een motorfiets en raakte hierbij verwond aan uw hand. Met de hulp van enkele omstaanders kon u ontkomen. Ongeveer 15-20 dagen na dit incident werd u een laatste keer telefonisch bedreigd. U kreeg te horen dat dit de laatste waarschuwing was en dat u het de volgende keer niet zou overleven. U vermoedde dat de gewonde dief, die u had bedreigd na de overval bij uw zus, misschien vrijgekomen was en besloot dat het beter was om samen met uw gezin Afghanistan te verlaten. U vroeg een visum aan voor Iran en Turkije. Enkele maanden later, in de 5e maand van het jaar 1393 (augustus 2014), verliet u samen met uw echtgenote en 6 kinderen het land. U vloog met uw gezin naar Iran. Daar wachtte u op uw broer en zijn echtgenote. Vanuit Iran staken jullie samen de grens naar Turkije over in 2 verschillende taxi's. De taxi waarin uw broer, zijn echtgenote en uw dochter A. (...) zaten werd echter onderschept door de politie en zij werden allen teruggestuurd naar Afghanistan. Jullie wilden wachten op hen aan de grens, maar werden door de smokkelaar verplicht verder te reizen. Vanuit Turkije keerde u later zelf terug naar Afghanistan om uw dochter A. (...) te gaan halen. U was geschokt te zien dat uw familie haar niet goed verzorgde en heeft omwille van die reden sindsdien nog nauwelijks contact met hen. Vanuit Iran reisde u samen met uw gezin verder door via Turkije, Griekenland en de Balkanroute naar België. Jullie kwamen in België aan op 26 oktober 2015 en dienden een dag later een eerste verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreesde u voor uw leven en dat van uw echtgenote en kinderen omwille van de bedreigingen die u kreeg van een criminele bende na de overval bij uw zus.

Ter staving van uw identiteit en die van uw gezinsleden en ter ondersteuning van uw eerste verzoek legt u volgende documenten voor: uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en de originele taskara's van uw echtgenote en kinderen, uw originele huwelijkscertificaat, uw originele paspoort, een origineel familiepaspoort en de originele paspoorten van uw echtgenote en uw dochter A. (...), de originele documenten van jullie registratie bij UNHCR in Turkije en de originele documenten van jullie registratie in Griekenland.

Op 27 maart 2017 wordt er door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat de door u aangehaalde problemen vreemd zijn aan de Conventie van Genève en er bovendien geen geloof kan worden aan gehecht. Deze

beslissing werd op 21 december 2017 door de RvV gevolgd. Jullie dienden geen cassatieverzoek in bij de Raad van State.

In mei 2017 reist u met uw gezin naar Frankrijk, alwaar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden. Op grond van de Dublin III-verordening (EU) nr. 604/2013 oordeelden de Franse autoriteiten echter dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. Jullie keerden hierop in december 2017 terug naar België. Nog geen maand later, in januari 2018, trok u met uw familie naar Duitsland, alwaar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook Duitsland oordeelde dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. Jullie keerden hierop in oktober 2018 terug naar België.

Op 11 oktober 2018 diende uw zoon M. (...) (OV n° 8.151.719) in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 7 mei 2019 wordt er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS. De RvV heeft deze beslissing bevestigd op 20 september 2019.

Op 21 oktober 2019 dient u hier een tweede verzoek om internationale bescherming in. U houdt vast aan uw initiële problemen met een criminele bende maar verandert enkele elementen in uw relaas. Uw vader werd op 1/02/1396 (omzetting naar westerse kalender 21 april 2017) vermoord, vermoedelijk door de maffiabende van N. (...) omwille van uw eerdere problemen met hen. Uw vader zou immers net als u verklaringen hebben afgelegd tegen die bende na de overval bij uw zus jaren voordien. U zou tijdens uw eerste asielprocedure door vertaalproblemen niet hebben kunnen vertellen dat de onbekende criminele bende banden zou hebben met uw schoonzus A. (...), de vrouw van uw broer A. (...). Zij zou jaloers zijn op uw familie. U zou dit te weten zijn gekomen en dit aan uw vader verteld hebben. Uw vader zou, toen de familie in Pakistan woonde, ook al bestolen zijn door deze schoonzus. Jullie hielden dit geheim, maar de relatie met uw broer en zijn vrouw verslechterde en u kreeg schrik. U verklaart ook dat u gelogen heeft over de problemen tussen uw schoonvader M.S.F. (...) en commandant S. (...). Er waren immers geen problemen met commandant S. (...). Sindsdien is de relatie met uw schoonvader niet meer goed. Uw schoonvader zou bovendien een van zijn dochters (M. (...)) die hier woont hebben willen uithuwelijken aan de zoon van uw broer A. (...) (S. (...)), die in Afghanistan woont. U was hiertegen en heeft dit ook zo aan uw schoonvader gezegd. Uw schoonvader reisde toch naar Afghanistan om de verloving in orde te brengen en verklaarde aan de hele familie dat u dit niet wou. De verloving zou afgesprongen zijn. Intussen zou bij iedereen bekend geraakt zijn dat uw broer en schoonzus banden hebben met de maffia. U vreest nu nog uw schoonzus en haar familie die banden hebben met deze criminele bende. U vreest ook dat uw dochters ooit binnen de familie zouden moeten huwen zoals de traditie is.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: een begeleidende brief van uw advocaat dd. 9/10/2019, uw verklaring die u aflegde bij de politie in Afghanistan na de overval bij uw zus, de bevestiging van de autoriteiten en de ouderen over de moord op uw vader, een bundel documenten over uw tapijtenwinkel, 8 printscreens uit een video over de overval bij uw zus, foto's van het politieonderzoek, foto's van de dood van uw vader, een medisch attest dd. 24 april 2017, twee psychologische attesten dd. 14 januari 2020, een psychologisch attest over uw dochter Z. (...) dd. 7/01/2020 en twee enveloppen waarmee de documenten uit Afghanistan werden opgestuurd. Op 23 januari 2020 bezorgt uw advocaat nog een tweede begeleidend schrijven aan het CGVS. Ook u vreest dat u uw dochters niet naar school zullen kunnen gaan in Afghanistan en op jonge leeftijd binnen de familie zullen worden uitgehuwelijkt. Voor uw zonen vreest u de algemene veiligheidssituatie. U legt zelf geen nieuwe documenten voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door u ingeroepen vrees vooreerst vreemd is aan de Conventie van Genève en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd. Zo werden de door u aangehaalde feiten niet als bewezen beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de nieuwe elementen die u aanhaalt, met name het feit dat uw man u ondertussen heeft ingelicht over de problemen in Afghanistan, in tegenstelling tot voordien, dient te worden opgemerkt dat deze verklaring voor uw eerdere gebrek aan kennis van de problemen niet kan overtuigen. Immers kon men reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verwachten dat uw man u op de hoogte zou hebben gesteld over de redenen die ertoe geleid hebben dat u het land moest verlaten. Overigens werd er bij het tweede verzoek om internationale bescherming ingediend door uw man overgegaan tot een beslissing niet-ontvankelijk verzoek. Aangezien u zich op dezelfde motieven beroept dient er ook in uw hoofde te worden overgegaan tot een weigeringsbeslissing. U kan deze beslissing hieronder terugvinden:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door u ingeroepen vrees vooreerst vreemd is aan de Conventie van Genève en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name de bedreigingen die u kreeg van een onbekende criminele bende tegen wie u een verklaring aflegde bij de politie, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen omdat de door u aangehaalde vrees vreemd is aan de Conventie van Genève. Tevens werd geoordeeld dat deze motieven een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid bezitten. Deze beoordeling en motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Zo werd gesteld dat het uw motieven van interpersoonlijke aard waren en dat geen band kon worden vastgesteld met een van de criteria van de Vluchtelingenconventie; dat de vrees voor uw kinderen hierop was gebaseerd; dat u incoherente verklaringen aflegde omtrent de problemen; dat het weinig geloofwaardig was dat u vier jaar lang telefonisch werd bedreigd zonder verdere actie door de

bende; dat het niet aannemelijk was dat niemand anders van de familie, ook uw zus niet die overvallen werd, problemen kende hierdoor; dat het niet aannemelijk was dat uw echtgenote zo weinig op de hoogte was van de feiten en dat er een gebrek was aan stukken zonder dat hiervoor een afdoende verklaring werd geboden. Waar het CGVS eventueel nog aannam dat het incident bij uw zus mogelijk had plaatsgevonden en dat u hierbij te hulp was geschoten, maar er geen geloof kon worden gehecht aan de verdere verklaringen, oordeelde de RvV dat zelfs de geloofwaardigheid van deze overval door de neergelegde documenten op de helling kwam te staan (zie arrest 197 081 van 21/12/2017). Inzake de problemen tussen uw schoonvader en commandant S. (...) werd vastgesteld dat u zelf bevestigde hierdoor geen eigen problemen te hebben gekend en dat uw verklaring dat hij mogelijk uw dochter zou willen huwen slechts een vermoeden van uw kant was.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dat uw vader vermoord zou zijn in het kader van deze problemen met de criminele bende maakt u aldus niet aannemelijk (zie verder).

Bovendien kan het feit dat u nu bepaalde cruciale elementen van uw verklaringen wijzigt de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet herstellen, wel integendeel. U verklaart nu dat uw schoonzus, de vrouw van uw broer, banden heeft met deze bende en achter de bedreigingen zit, dit omdat ze jaloers zou zijn op uw familie. U zou dit al tijdens uw eerste asielverzoek hebben willen zeggen maar omdat de tolk u niet begrepen had en u vroeg uw verklaringen te herhalen durfde u dit niet meer zeggen (zie verklaring volgend verzoek vraag, vraag 15). Dit kan echter niet overtuigen. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient kan men verwachten dat deze persoon van bij aanvang de volledige waarheid vertelt en vertrouwen stelt in de asielinstanties van het land waar hij bescherming vraagt. Ook tijdens de beroepsprocedure voor de RvV hebt u niet aangehaald dat er problemen zouden geweest zijn bij de vertaling waardoor u bepaalde zaken niet had kunnen verduidelijken. Dergelijke post-factum verklaring is geen geldige verschoning voor het achterhouden van een kernelement van uw asielrelaas. Dient hierbij nog te worden vermeld dat voor zover hieraan geloof kan worden gehecht, quod non, hier nog steeds geen band met de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld. U geeft zelf aan dat uw schoonzus jaloers was op het feit dat uw gezin het beter stelde dan het hare en dat dit de reden was waarom ze jullie viseerde (zie verklaring volgend verzoek punt 15).

Bovendien is het merkwaardig dat uw advocaat in het begeleidend schrijven van 9 oktober 2019 melding maakt van problemen met de taliban (zie begeleidende brief van uw advocaat), iets waar u noch uw vrouw iets over hebben verklaard. In het tweede begeleidend schrijven wordt er dan weer gemeld dat u en uw vrouw het mogelijk achten dat de taliban u bedreigden. Aangezien u tijdens uw eerste verzoek en bij het indienen van uw tweede verzoek met geen woord zelf over de taliban rept kan dit moeilijk worden aangenomen. Het CGVS merkt hierbij op dat ook in het arrest van uw zoon door de RvV al werd opgemerkt dat deze geen geloof hecht aan de bewering in het verzoekschrift dat de bende van N. (...) banden zou hebben met de taliban. Verder verklaarde u tijdens uw eerste verzoek dat u de enige van uw familie was die problemen kende met die onbekende bende, terwijl u nu aanhaalt dat uw vader eerder al bestolen werd door uw schoonzus (zie CGVS 8/2/2017, p. 24, 27, 28). Daarnaast berust het feit dat de moord op uw vader door de onbekende bende zou zijn gebeurd op een louter vermoeden.

Het is immers opmerkelijk dat de criminele bende pas na 7 of 8 jaar over zou gegaan zijn tot daadwerkelijke actie tegen u en uw familie. Voor zover wordt aangenomen dat uw vader daadwerkelijk door middel van geweld om het leven werd gebracht in mei 2017 toont dit feit aan zich niet aan dat u persoonlijk bij een terugkeer problemen zal kennen in Afghanistan. Dit blijkt immers niet uit uw verklaringen, noch uit uw documenten. Bovendien dateert het overlijden van uw vader reeds van april 2017 en had u dit incident aldus reeds voor de RvV kunnen inroepen in het kader van uw beroepsprocedure tijdens uw eerste verzoek, wat u niet heeft gedaan. Dat u dit niet heeft gemeld omdat u te geëmotioneerd was kan niet als afdoende verschoning gelden. Men kan immers verwachten dat u volledige verklaringen aflegt ten aanzien van de asielinstanties over de redenen waarom men zelf vreest vervolgd te worden bij een terugkeer naar het herkomstland. Voor de volledigheid kan nog worden meegegeven dat in de asielprocedure van uw zoon tot dezelfde conclusie werd gekomen door het CGVS en de RvV (zie arrest nr 226 438 van 20 september 2019).

Aangezien de reden die u opgeeft om bij uw eerste verzoek niet de volledige waarheid te vertellen, met name het feit dat uw schoonzus banden heeft met een onbekende (maffia)bende, niet kan overtuigen kan hieraan geen geloof worden gehecht. U had bovendien ook voor de RvV de kans om deze belangrijke omissie recht te zetten. Bijgevolg kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u hierna met uw schoonfamilie die in België woont zou hebben gekend omwille van uw tegenkanting tegen een huwelijk tussen uw neefje en een dochter van uw schoonvader. U linkt uw tegenstand tegen dit huwelijk immers aan het feit dat uw schoonzus banden heeft met de criminele bende, iets waar echter geen geloof aan wordt gehecht. Waar u verklaart dat uw vader uit wraak werd

vermoord omdat u niet akkoord ging met deze verloving kan u gezien voorgaande vaststellingen niet worden gevolgd. U weet immers zelf niet wie er achter de dood van uw vader zit.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw tweede verzoek kunnen evenmin als nieuw element die de kans aanzienlijk groter maakt aanzien worden. De verklaring die u heeft afgelegd in Afghanistan naar aanleiding van de inbraak bij uw zus heeft u reeds neergelegd voor de RvV en werd reeds door de RvV beoordeeld. Dat u nu het origineel hiervan voorlegt verandert niks aan de reeds gedane vaststelling dat uw verklaringen omtrent het incident ongeloofwaardig zijn. De bevestigingsstukken van uw vaders overlijden door de Afghaanse autoriteiten en dorpsouderen kunnen hoogstens aantonen dat uw vader op een gewelddadige manier om het leven is gekomen, voor zover dit wordt geloofd. Uit deze documenten is geen enkele link naar u terug te vinden. Bovendien vertoont een van deze documenten een gesolliciteerd karakter daar het op uw vraag werd opgesteld en het pas in 2018 werd ondertekend (zie datum stempel), terwijl uw vader reeds in april 2017 zou gedood zijn. De waarde van dergelijk document is dan ook relatief. Uit de acht printscreens van de video kan op geen enkele wijze enige informatie worden afgeleid waaruit blijkt dat dit betrekking heeft op uw voorgehouden problemen. Uit de foto's van het politieonderzoek naar uw vaders dood kan evenmin enige link naar u worden afgeleid, noch uit de foto van zijn grafsteen. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De foto's geven slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin de foto's werden genomen.

Daarnaast moet worden gesteld dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd in het administratief dossier), dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde. De documenten over uw tapijtenwinkel tonen slechts aan dat u een zaak had, niks meer niks minder. Bovendien heeft u deze reeds deels voorgelegd voor de RvV. De enveloppen tonen slechts aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan, overigens reeds op 13 maart 2017 en 5 november 2018. Het medisch attest waarin er vaststelling wordt gedaan van uw verwonding dateert van 24 april 2017, nog voor het indienen van uw beroep bij de RvV op 28 april 2017. U had dus reeds de kans dit document in het kader van uw beroepsprocedure voor te leggen. Daarnaast kan de behandelende arts slechts vaststellingen betreffende de gezondheidstoestand van een patiënt doen. Rekening houdende met zijn bevindingen kan de arts weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen doch hij kan nooit de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg biedt het voorgelegde medisch getuigschrift geen bewijs van de omstandigheden waarin u uw verwondingen zou hebben opgelopen.

De begeleidende brief van uw advocaat verwijst naar problemen met de taliban, zoals hierboven uiteengezet is dit opmerkelijk daar u zelf met geen woord repte over de taliban. Voor het overige wordt er verwezen naar algemene rapporten maar wordt uw vrees of die van uw kinderen niet in concreto aangetoond. U toont niet aan dat uw kinderen door hun lange verblijf in België niet meer zouden kunnen terugkeren naar Afghanistan. De RvV oordeelde hier reeds over in haar arrest 226 438 van 20 september 2019 in hoofde van uw zoon M. (...), waar het CGVS dan ook naar verwijst. Een kopie van het arrest werd toegevoegd aan het administratief dossier. Betreffende hun integratie in België dient vervolgens opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen of die van uw vrouw blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. De tweede begeleidende brief van uw advocaat kan evenmin nieuwe elementen aanbrengen. Er worden voornamelijk post factum verklaringen aangereikt voor het verzwijgen van de waarheid omtrent uw problemen tijdens uw eerste verzoek. Daarnaast wordt er verwezen naar algemene rapporten. Er kan worden opgemerkt dat het CGVS op de hoogte is van deze rapporten en ermee rekening houdt in haar analyses. Deze informatie is echter algemeen en gaat niet concreet over uw problemen.

Met betrekking tot de twee psychologisch attesten dd. 14 januari 2020 moet worden opgemerkt dat dit attest slechts een weergave is van uw verklaringen. Uit het neergelegde attest blijkt niet dat u niet in staat zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming deel te nemen of dat uw cognitieve vermogen dermate is

aangetast dat u niet in staat zou zijn om tijdens het persoonlijk onderhoud de redenen voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten.

Met betrekking tot het psychologisch attest van uw dochter Z. (...) van 7 januari 2020 moet worden opgemerkt dat ook dit attest gebaseerd is op de verklaringen van uw dochter. Uit deze verklaringen blijkt geen concrete vrees. Waar zij vreest uitgehuwelijkt te worden op jonge leeftijd kan worden opgemerkt dat u als ouder het beslissingsrecht heeft over uw kinderen. Het feit dat er al eerder naar haar hand werd gevraagd wil nog niet zeggen dat er effectief tot een huwelijk zal worden overgegaan. Waar ze vreest dat ze niet naar school zal kunnen gaan kan ze evenmin worden gevolgd. Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt bovendien dat er heel veel scholen gevestigd zijn in Afghaanse steden zoals Kabul, Jalalabad en Mazar-e Sharif, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten zowel publieke als privé-instellingen, bevinden zich in de grote steden. Er kan worden aangenomen dat er voldoende mogelijkheden zijn om naar school te gaan. Het feit dat ze hierdoor opmerkingen zal krijgen is geen reden om de internationale bescherming toe te kennen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 88-94, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 47-51, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 96-101, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo

Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 227 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. Mazar-e Sharif kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balkh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-i-Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Met betrekking tot de problemen die u aanhaalt voor uw kinderen dient te worden opgemerkt dat u deze niet in concreto kan aantonen. Zo vreest u dat uw dochters op jonge leeftijd zullen worden uitgehuwelijkt binnen de familie. Het volstaat niet om te verwijzen naar een risicoprofiel om in aanmerking te komen voor bescherming. Eerder wou men uw dochter Z. (...) uithuwelijken maar u en uw man gingen hier niet meer akkoord, dus huwde ze niet. U haalt niet aan dat u hierdoor problemen heeft gekend. Bovendien beschikt u als ouder nog steeds over het beslissingsrecht over uw kinderen. Waar u aanhaalt dat uw dochters in Afghanistan niet naar school kunnen gaan kan u evenmin worden gevolgd. Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt bovendien dat dat er heel veel scholen gevestigd zijn in Afghaanse steden zoals Kabul, Jalalabad en Mazar-e Sharif, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privé-instellingen, bevinden zich voornamelijk in de grote steden. Er kan dan ook worden aangenomen dat u desgewenst in uw thuisstad Mazar-e Sharif een passende onderwijsinstelling kan vinden. Uit de verklaringen van uw zoon M. (...) blijkt bovendien dat hij en zijn zussen naar school gingen voor jullie vertrek uit Afghanistan (CGVS M. (...), p. 10). Het loutere gegeven dat Afghanistan niet dezelfde kansen op persoonlijke ontwikkeling biedt als België volstaat niet om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen. Dat uw zonen omwille van de algemene situatie in Afghanistan een gevaar lopen en er niet kunnen werken kan evenmin als nieuw element die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt gelden, immers is dit een algemene stelling en dient u de problemen voor uw zonen in concreto aan te tonen, wat u nalaat.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van:

*"- het artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen;
- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsplicht, het hoorrecht, het recht van verdediging, het rechtsbeginsel audi alteram partem, die rechtsbeginselen zijn in de Europese en Belgische rechtsordes".*

Verzoekende partijen vangen hun betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent een aantal van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Vervolgens doen zij gelden:

"Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissingen te nemen, uitnodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissingen".

Met betrekking tot de motivering inzake hun gewijzigde verklaringen, doen verzoekende partijen gelden:

"Echter, zoals uitgelegd in het psychologisch attest van 14 januari 2020 (stuk 3) was verzoeker erg beschaamd om dit te vertellen aan de asielinstanties dat zijn schoonzus A. (...) achter de aanval zat bij zijn zus A. (...). Voor verzoekers is het tevens met altijd duidelijk wat voor hen belangrijk is om te melden als zijnde nieuwe elementen. Gezien verzoeker zijn psychologische problemen is verzoeker zijn werkelijk asielrelaas pas tot uiting gekomen na een intensieve begeleiding bij de organisatie Tabane en de bijhorende psychologische sessies."

Aangaande de band tussen de bende van N. en de taliban, geven verzoekende partijen aan:

"Zoals uitgelegd in beide gemotiveerde brieven van de raadvrouw, is deze link iets dat verzoekers vrezen. Dit werd tevens aangehaald in het verzoekschrift voor de zoon M.F. (...). Het staat onbetwistbaar vast dat de criminaliteit in Mazar-e-Sharif zo groot is dat het risico dat criminele bendes en de maffia zich aansluiten bij de Taliban om meer draagkracht te hebben, reëel is geworden. Vandaar dat verzoekers inderdaad niet met zekerheid kunnen zeggen of deze bende ondertussen is aangesloten bij de Taliban, maar dit risico is wel reëel gezien het toenemende geweld in deze regio.

Hierbij kan er verwezen worden naar onderstaande passage van het rapport van EASO (stuk 7): (...)"

Betreffende de tegenkantingen van verzoeker tegen het huwelijk tussen zijn neefje en zijn dochter, stellen verzoekende partijen:

"Deze motieven worden louter in twijfel getrokken door verwerende partij door te verwijzen naar hun redenering inzake het feit dat ze geen geloof kunnen hechten aan de banden die verzoeker zijn schoonzus heeft met de maffia. Toch blijft verzoeker van oordeel dat hij hieromtrent gehoord had moeten worden opdat hij dit op een degelijke manier had kunnen kenbaar maken aan verwerende partij, en opdat deze laatste de nodige vragen had kunnen stellen om tot een conclusie te kunnen komen. De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd door te stellen dat verzoeker post-factum verklaringen heeft afgelegd.

Bovendien dient er gewezen te worden op de periode waarin deze weigering voor de RvV behandeld werd. Zoals blijkt uit het feitenrelaas van verwerende partij, alsook uit de uiteenzetting van de psychologe, reisden verzoekers in mei 2017 met hun gezin naar Frankrijk en ze keerden pas terug in december 2017.

Deze periode valt ongeveer helemaal samen met de behandelingsperiode van hun dossier bij de RvV. Volgens het arrest van de RvV van 21 december 2017, die de weigeringsbeslissing van het CGVS bevestigde, vond de terechtzitting plaats op 23 november 2017. Zij hadden België verlaten omdat zij zo gedemotiveerd waren door hun negatieve beslissing en door het overlijden van verzoeker zijn vader, hetgeen hij nooit zou willen 'gebruiken' voor zijn eigen belangen omdat hij zich hierover enorm zou schaden.

Bijgevolg betwist verwerende partij zelf niet dat verzoekers niet aanwezig waren op het Belgisch grondgebied en kan het dan ook niet afdoende zijn om de bestreden beslissing te motiveren aan de hand van de redenering dat het om post-factum verklaringen gaat. Verzoekers hebben duidelijke redenen naar voren kunnen brengen waarom zij hun nieuwe elementen destijds niet hebben kunnen laten gelden."

Verder gaan verzoekende partijen in op de moord op verzoekers vader en de link met verzoeker. In dit kader, voeren zij aan:

"Toch is verzoeker van oordeel dat dit weldegelijk te linken is. Allereerst heeft deze actie 'pas' 7 a 8 jaar geleden plaats gevonden omdat de verlovingen die gepland waren, uiteindelijk niet hebben kunnen doorgaan en een nieuwe familiale schande gecreëerd hebben. Hierbij verwijzend naar bovenstaande uiteengezette problematiek omtrent de verlovingen en naar het uitgebreide psychologisch attest van de psychologe O.D. (...). Zoals blijkt uit haar uiteenzetting speelden deze feiten zich af rond eind 2016, begin 2017. Het was destijds dat verzoeker had meegedeeld dat hij gekant was tegen het huwelijk wegens de linken met de maffia.

Zoals tevens duidelijk werd uiteengezet in het psychologisch rapport heeft verzoeker aan zijn vader gevraagd om bijkomende documenten ter staving van zijn asielprocedure te verzamelen en deze over te maken. Zijn vader werd dan ook bedreigd per telefoon omdat hij officiële documenten had overgemaakt aan zijn zoon in het buitenland. Het tijdstip van de moord op zijn vader, zijnde 21 april 2017, komt ook ongeveer overeen met de negatieve beslissing van het CGVS, zijnde 27 maart 2017. Tussen deze twee data had verzoeker contact opgenomen met zijn vader met de vraag inzake deze nieuwe documenten.

Uit de nieuwe stukken en de getuigenissen, die werden neergelegd ter staving van hun volgend verzoek om internationale bescherming, kan er geen twijfel bestaan dat verzoeker zijn vader op een gewelddadige manier werd gedood. Bovendien tonen de neergelegde foto's duidelijk aan dat de bezittingen niet gestolen werden en dat wanneer hij louter vermoord zou zijn voor zijn geld, hij dan ook beroofd zou zijn.

De redenering van verwerende partij dat er geen enkele link is te vinden tussen de moord op zijn vader en verzoeker zelf, kan dan ook niet volstaan, aangezien nergens betwist wordt dat het zijn vader is en dat deze is vermoord. Tevens kan de link gevonden worden in het specifieke tijdstip van de moord in vergelijking met de specifieke tijdstippen van de negatieve beslissing van verzoeker en bijgevolg de vraag naar bijkomende documenten, en de tegenkanting tegen het huwelijk, met een nieuwe familiale schande tot gevolg.

Verder kan er nogmaals gewezen worden op de schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel die op verwerende partij rust. In de bestreden beslissing wordt er namelijk het volgende gemeend; 'Eerder verklaarde u tijdens u eerste verzoek dat u de enige van uw familie was die problemen kende met die onbekende bende, terwijl u nu aanhaalt dat uw vader eerder al bestolen werd door uw schoonzus.' (CGVSbeslissing, p. 4)

Noch blijkt nergens uit verzoeker zijn verklaringen bij DVZ, noch uit de psychologische attesten, noch uit de begeleidende brieven van hun raadvrouw dat de vader van verzoeker eerder al bestolen werd door verzoeker zijn schoonzus."

Vervolgens betogen verzoekende partijen:

"Verwerende partij maakt bijkomend melding van het feit dat de aangehaalde problemen geen verband zouden hebben met een van de motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie. Hieromtrent wordt verder dan ook niet gemotiveerd. Desalniettemin kan er duidelijk worden afgeleid uit de richtlijnen van de UNHCR dat ook niet statelijke actoren, zoals burens, familieleden, en andere individuen de bron kunnen zijn van de gevreesde vervolgingen:

(...)

De motivering van verwerende partij is stereotiep en met afdoende gemotiveerd aangezien de ingeroepen vrees wel degelijk verband houdt met de Vluchtelingenconventie aangezien verzoekers behoren tot een specifieke sociale groep, zijnde hun familie die bedreigd wordt en tevens als Afghanen

zijnde die verwesterd zijn ondertussen. In ieder geval kan deze situatie tevens worden ondergebracht onder het risico op ernstige schade, zijnde de subsidiaire bescherming."

"Tot slot dient er nog gewezen te worden op het gebrek aan motivering omtrent de psychologische attesten van de organisatie Tabane, die zonder meer naast zich worden neergelegd. Deze organisatie kent haar specialisatie in de werking met getraumatiseerde vreemdelingen en de psychologen die de verzoekers begeleiden zijn hier dan ook weldegelijk in gespecialiseerd.

De motivering van verwerende partij omtrent de psychologische attesten luidt als volgt:

(...)

Verzoekers wensen tevens te verwijzen naar stuk 8, hetgeen een artikel betreft die doelt op de werkwijze van de organisatie Tabane. Zij proberen aan de hand van verschillende technieken en hun eigen werkwijze verzoekers te begeleiden in hun ondenkbare zware parcours. De stelling dat de psychologische attesten van 14 januari 2020 slechts een weergave zijn van hun verklaringen is dan ook geheel foutief. Deze attesten zijn het gevolg van een opeenvolging van intensieve psychologische begeleiding."

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op de vrees dat hun dochter Z. zou worden uitgehuwelijkt en geen onderwijs zou kunnen genieten. Volgens hen schoot verweerder ook hier tekort in de motiveringsplicht.

"Ook hier legt zij het psychologisch attest volledig naast zich neer en meent zij dat uit de verklaringen geen concrete vrees blijkt."

De bestreden beslissing is hieromtrent als volgt gemotiveerd:

(...)

Toch kan er geen twijfel bestaan dat onderstaande passages uit het psychologisch attest voldoende blijken geven van de aanduiding van concrete elementen waarop deze vrees is gebaseerd:

(...)

Psychologisch attest van Psychologe M.K. (...), stuk 6".

"Verwerende partij is hieromtrent duidelijk in gebreke gebleven om deze concrete vrees te weerleggen en zij heeft niet het nodige zorgvuldige onderzoek gedaan aangezien ze ook hier het psychologisch attest zonder meer naast zich neerlegt, zeggende dat dit louter een weergave is van de verklaringen van de dochter.

Verder kan ook onderstaande passage van de UNHCR Guidelines bovenstaande vrees en problematiek bevestigen:

(...)

Bijkomend werd er in het gemotiveerd schrijven ook gewezen op de gevaren van verwestering, waaromtrent volgende rapporten nog verdere duiding kunnen geven."

Verzoekende partijen citeren voorts uit algemene informatie. Tevens wijzen zij op een aantal arresten die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde.

"Het kan niet betwist worden dat de verzoekers als jonge kinderen zijnde die al de westerse waarden hebben overgenomen, Europese kleding dragen, seksuele relaties hebben buiten huwelijk, ... door de Afghaanse bevolking omschreven zouden worden als 'verwesterd' met de bovenvermelde risico's als gevolg. Het is voor verzoekers ondenkbaar geworden om zich aan de Afghaanse normen en waarden aan te passen. Het kan hun tevens niet verweten worden dit niet met zoveel woorden te hebben duidelijk gemaakt als zijnde hun vrees voor vervolging aangezien verwerende partij dit onderzoek zelf reeds moet doen rekening houdende met de geldende rechtspraak hieromtrent.

Een terugkeer naar Afghanistan is dus een enorm risico voor verzoekers, kinderen die in Europa hun jeugd hebben doorgebracht, reden waarvoor hun identiteit sterk beïnvloed en dus verwesterd is.

(...)

Er dient dan ook geoordeeld te worden dat verwerende partij in gebreke is gebleven haar beslissing afdoende te motiveren en de ingeroepen, complexe vrees van verzoekers grondig te onderzoeken. Zoals de psychologe aanhaalt in haar attesten is het asielrelaas van verzoekers zo complex en is er duidelijk wel sprake van fundamentele nieuwe elementen dat er onmogelijk kan gesteld worden dat deze elementen de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kunnen herstellen zonder bijkomende vragen te stellen, zonder verzoeker gehoord te hebben. Zoals aangegeven door verwerende partij zelf zijn dit cruciale wijzigingen in hun asielrelaas zodat er logischerwijze vanuit gegaan kan worden dat men hieromtrent gehoord moet worden."

Verzoekende partijen stellen op basis van het voorgaande dat de bestreden beslissingen moeten worden vernietigd en dat zij opnieuw en op zorgvuldige wijze moeten worden gehoord.

Verzoekende partijen gaan verder in op de algehele veiligheidssituatie in Afghanistan. Zij doen in dit kader gelden:

“De algemene veiligheidssituatie in Afghanistan is duidelijk schrijnender geworden in het jaar 2019, zo blijkt uit de verschillende, recente rapporten die gevoegd worden door verzoekers. Onderstaande passages zijn slechts enkele voorbeelden om de algemene situatie van onveiligheid te schetsen. Hierbij werd vooral de nadruk gelegd op het feit dat het niet enkel de Taliban meer is die de oorzaak is van burgerslachtoffers maar dat tevens internationale troepen hiervan de oorzaak zijn geworden in 2019.

Zie: HRW, Annual report on the human rights situation in 2019, Afghanistan, 14 January 2020,

(...)

ACCORD - Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation: ecoi.net featured topic on Afghanistan: Overview of security in Afghanistan, 15 January 2020

(...)

Allereerst dient er geoordeeld te worden dat de situatie in Afghanistan tevens verergerd is voor de burgers.

Zie : The Asia Foundation (Author), Report on perceptions of the population based on opinion surveys (national mood; security; employment; development and service delivery; governance; political participation; information and media; women; migration). A survey of the Afghan People - Afghanistan in 2019, p 51, 63, 86

(...)

Zie: ACCORD - Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation: ecoi.net featured topic on Afghanistan: Overview of security in Afghanistan, 15 January 2020

(...)

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 2018 waarnaar verwerende partij zelf heeft verwezen, blijkt dat er een grondig onderzoek moet gedaan worden naar de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en of verzoeker bij terugkeer zou kunnen rekenen op een duurzame ondersteuning van zijn sociaal netwerk.

Het feit dat er familieleden zouden zijn, is dus allerm minst voldoende om te kunnen concluderen er voldoende ondersteuning zou zijn:

(...)

Verder is de rechtspraak van Uw Raad gewijzigd op dit punt en kan er verwezen worden naar volgend arrest waaruit blijkt dat de bewijslast bij verwerende partij ligt.

(...)

Tevens maakt dit arrest melding van het feit dat Kabul geen intern vluchtalternatief kan zijn indien de persoonlijke omstandigheden dit niet toelaten, hierbij verwijzend naar de UNHCR Eligibility Guidelines waarin letterlijk wordt aangehaald dat Kabul in beginsel met geschikt is als een intern vestigingsalternatief:

(...)

Volgend arrest van Uw Raad oordeelt in dezelfde zin.

(...)

Onderstaande passages van recente rapporten tonen voorts aan dat de veiligheidssituatie verergerd is en dat het voor teruggekeerde Afghanen zeer moeilijk is om te overleven bij terugkomst, en dit omwille van de veiligheidssituatie, omwille van het stigma van teruggekeerde vluchtelingen en omwille van het gebrek aan een voldoende stabiel sociaal netwerk waar zij op kunnen terugvallen.

Zie UNAMA — UN Assistance Mission in Afghanistan. Report on civilian casualties, attacks against protection of civilians from 1 January to 30 September 2019

(...)

Zie “Report on displacement and return; A different kind of pressure: The cumulative effects of displacement and return in Afghanistan”, IDMC, 15 January 2020 (stuk 13):

(...)

Zie UNHCR — UN High Commissioner for Refugees, Report on the availability of an internal flight, relocation or protection alternative to Kabul (security situation for civilians in Kabul; socio-economic situation in Kabul; situation of Afghans who are returned to Kabul), december 2019, p 18:

(...)

Bovenstaand artikel van UNHCR geeft ook een duidelijk overzicht van verschillende aanvallen op Kabul in 2019, hetgeen nogmaals duidelijk wijst op een extreem onveilige situatie, ook voor burgers.

Concluderend dient er dan ook gesteld te worden dat verzoekende partijen zich niet zouden kunnen vestigen in Afghanistan bij gebrek aan een duurzaam ondersteunend netwerk en omwille van de onveilige situatie die er heerst.

Verwerende partij wordt dan ook uitgenodigd om verdergaande op de bewijsvoering, waar verzoekers zonet aan hebben voldaan om zoveel als mogelijk recente informatie bij te brengen over zijn persoonlijke situatie.”

Verzoekende partijen concluderen, op basis van het voorgaande:

“2.2.1. Toekenning van de vluchtelingenstatus

Op basis van de bovenvermelde elementen en op basis van hun risicoprofiel van “verwesterde” personen moeten verzoekers als vluchteling worden erkend.

Inderdaad, uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij aan de voorwaarden van een “vluchteling” voldoen in de zin van de Geneefse Conventie:

- 1) Zij vrezen, als zij naar hun land van herkomst moest terugkeren, mishandeld of gedood te worden door criminele bendes waarvan familieleden lid zijn of door het feit dat zij als verwesterde personen zullen gezien worden;*
- 2) Deze vrees is gegrond aangezien de algemene situatie in het land, aangezien de bedreigingen die verzoekers kennen en aangezien de algemene informatie over de vervolgingen van verwesterde personen (artikel 48/7 VV);*
- 3) De vervolgingen die gevreesd zijn, zijn onmenselijke of onterende handelingen;*
- 4) Die vervolgingen zijn verbonden aan het behoren tot een bepaalde groep (liet behoren tot de sociale groep van verwesterde kinderen alsook tot een bepaalde familie);*
- 5) De verzoekende partij vreest vervolgingen en kan de bescherming van Afghanistan daarvoor niet krijgen;*

Verzoekende partijen hebben alles in het werk gesteld om documenten neer te leggen en hun relaas te ondersteunen.

De artikelen 48/6 en 48/7 zijn van toepassing en verzoekers moeten als vluchteling erkend worden.

2.2.2. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

In ondergeschikte orde moet er vastgesteld worden dat verzoekers aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoen en dat de subsidiaire beschermingsstatus hun toegekend moet worden.

Zou Uw Raad moeten vaststellen dat verzoekers niet binnen het toepassingsgebied van het Geneefse Conventie, moet er worden beoordeeld dat verzoekers een risico lopen op ernstige schade, namelijk foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.2.3. Vernietiging van de bestreden beslissing

Verzoekers wensen te benadrukken dat het CG VS geen zorgvuldige analyse heeft gevoerd van een aantal belangrijke elementen, met name:

- De actuele algemene situatie in Afghanistan van verwesterde personen;*
- De vervolgingen van verwesterde personen in Afghanistan;*
- De nieuwe elementen waarvan verzoekers melding hebben gemaakt en die werden gestaafd met overtuigende documenten;*

Deze vaststellingen moeten ten minste tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden, zodat de zaak door het CG VS grondig wordt onderzocht, rekening houdend met deze elementen.”

2.2. Verzoekende partijen vragen in hoofdorde om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen zij om de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. Psychologisch rapport 1 van psychologe O.D. (...), Tabane, 14 januari 2020;

4. Psychologisch rapport 2 van psychologe O.D. (...), Tabane, 14 januari 2020;

5. Stamboom familie F. (...);

6. Psychologisch rapport van psychologe M.K.(...), 7 januari 2020;

7. EASO Country Information, August 2018;

8. “Soigner l'autre en contexte interculturel », Luc SNOECK en Altay MANCO ;

9. GUIDELINES ON INTERNATIONAL PROTECTION NO. 12: Claims for refugee status related to situations of armed conflict and violence under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees and the regional refugee definitions, p. 6-7;

10. Rapport van UNHCR — UN High Commissioner for Refugees Report on the availability of an internal flight, relocation or protection alternative to Kabul (security situation for civilians in Kabul; socio-economic situation in Kabul; situation of Afghans who are returned to Kabul), december 2019, p. 18, 20;

11. ACCORD - Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation: ecoi.net featured topic on Afghanistan: Overview of security in Afghanistan, 15 January 2020 (...)

12. Finnish Immigration Sendee: Afghanistan: Fact-Finding Mission to Kabul in April 2019, 15 October 2019, (...)

13. “Report on displacement and return; A different kind of pressure: The cumulative effects of displacement and return in Afghanistan”, IDMC, 15 januari 2020;

14. Rapport van ASYLOS, "Afghanistan: Situation of young male Westernised' returnees to Kabul", August 2017;

15. UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 august 2018, p 82-84."

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht gesteld wordt dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.3. De bestreden beslissingen zijn geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek onvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen".

3.4. In zoverre verzoekende partijen in dit kader aanvoeren dat niet enkel de motiveringsplicht, doch tevens de zorgvuldigheidsplicht, het recht om te worden gehoord, het recht van verdediging en het rechtsbeginsel *audi alteram partem* geschonden zouden zijn doordat zij niet opnieuw werden gehoord voor het CGVS, dient vooreerst te worden opgemerkt dat zij met dit betoog volledig voorbijgaan aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun standpunt blijkens de stukken van het dossier, met name middels hun verklaringen volgend verzoek bij de DVZ in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, de begeleidende en bijkomende brieven van hun advocaat en de overige neergelegde stukken, te dezen op nuttige wijze kenbaar hebben kunnen maken.

Verzoekende partijen laten daarenboven na om in het kader van het voorgaande de nodige concrete elementen aan te voeren en aan de hand van deze elementen *in concreto* aan te tonen of aannemelijk te maken dat de door hen aangevoerde beginselen zouden zijn geschonden. Zij werken namelijk niet uit en geven op generlei wijze aan waarover zij concreet opnieuw gehoord hadden moeten worden en wat zij daarbij specifiek hadden kunnen of willen uiteenzetten of toevoegen aan hun dossier. Evenmin tonen zij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming. Zij beperken zich er immers toe eenvoudigweg en op algemene wijze aan te geven dat zij over de wijzigingen in hun relaas, over de banden tussen verzoekers schoonfamilie en de maffia en over verzoekers houding inzake het huwelijk van zijn dochter gehoord hadden moeten worden en boudweg te poneren dat er zonder dergelijk gehoor onmogelijk kon worden gesteld dat zij hun vastgestelde ongeloofwaardigheid niet konden herstellen. Zij laten echter na hieromtrent enige verdere duiding of precisering te verschaffen.

Daarenboven hadden verzoekende partijen de kans om ter zake de nodige toevoegingen te doen middels het voorliggende verzoekschrift.

3.5. In het licht van het hoger aangehaalde artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissingen voorts met recht gemotiveerd, en wordt door verzoekende partijen niet betwist:

"In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door u ingeroepen vrees vooreerst vreemd is aan de Conventie van Genève en de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt."

Eveneens wordt in het licht van het voorgaande in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name de bedreigingen die u kreeg van een onbekende criminele bende tegen wie u een verklaring aflegde bij de politie, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen omdat de door u aangehaalde vrees vreemd is aan de Conventie van Genève. Tevens werd geoordeeld dat deze motieven een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid bezitten. Deze beoordeling en motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Zo werd gesteld dat het uw motieven van interpersoonlijke aard waren en dat geen band kon worden vastgesteld met een van de criteria van de Vluchtelingenconventie; dat de vrees voor uw kinderen hierop was gebaseerd; dat u incoherente verklaringen aflegde omtrent de problemen; dat het weinig geloofwaardig was dat u vier jaar lang telefonisch werd bedreigd zonder verdere actie door de bende; dat het niet aannemelijk was dat niemand anders van de familie, ook uw zus niet die overvallen werd, problemen kende hierdoor; dat het niet aannemelijk was dat uw echtgenote zo weinig op de hoogte was van de feiten en dat er een gebrek was aan stukken zonder dat hiervoor een afdoende verklaring werd geboden. Waar het CGVS eventueel nog aannam dat het incident bij uw zus mogelijk had plaatsgevonden en dat u hierbij te hulp was geschoten, maar er geen geloof kon worden gehecht aan de verdere verklaringen, oordeelde de RvV dat zelfs de geloofwaardigheid van deze overval door de neergelegde documenten op de helling kwam te staan (zie arrest 197 081 van 21/12/2017). Inzake de problemen tussen uw schoonvader en commandant S. (...) werd vastgesteld dat u zelf bevestigde hierdoor geen eigen problemen te hebben gekend en dat uw verklaring dat hij mogelijk uw dochter zou willen huwen slechts een vermoeden van uw kant was."

Verzoekende partijen vestigen in het voorliggende verzoekschrift herhaald en nadrukkelijk de aandacht op de door hen neergelegde psychologische attesten, voegen deze attesten andermaal bij het verzoekschrift (bijlagen 3, 4 en 6), verwijten verweerder meermaals dat deze attesten zonder meer naast zich neer worden gelegd en wijzen uitgebreid op de inhoud van deze attesten.

De motieven die inzake deze attesten zijn opgenomen in de bestreden beslissingen, luiden als volgt:

“Met betrekking tot de twee psychologisch attesten dd. 14 januari 2020 moet worden opgemerkt dat dit attest slechts een weergave is van uw verklaringen. Uit het neergelegde attest blijkt niet dat u niet in staat zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming deel te nemen of dat uw cognitieve vermogen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn om tijdens het persoonlijk onderhoud de redenen voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten.

Met betrekking tot het psychologisch attest van uw dochter Z. (...) van 7 januari 2020 moet worden opgemerkt dat ook dit attest gebaseerd is op de verklaringen van uw dochter. Uit deze verklaringen blijkt geen concrete vrees.”

Na nazicht van de drie psychologische attesten in kwestie, kan de Raad niet anders dan verweerder bijtreden in de voormelde motivering. Blijkt immers dat in de betreffende attesten, die overigens niet zijn opgesteld door een psychiater doch wel door een psycholoog, simpelweg een overzicht wordt gegeven van de gezegden van verzoekende partijen en hun dochter ten overstaan van de opsteller van deze attesten. In deze attesten wordt eenvoudigweg melding gemaakt en een schets gegeven van de familiale situatie van verzoekende partijen en hun kinderen, hun procedurele voorgaanden en de door hen aangehaalde feiten en vrees, zoals deze door verzoekende partijen en hun kinderen werd uiteengezet aan de psycholoog in kwestie. Bovendien waar in deze attesten op louter algemene en ongefundeerde wijze melding wordt gemaakt van schaamte in hoofde van verzoeker en van de aangevoerde vrees in hoofde van verzoekende partijen en hun kinderen, aspecten die overigens eveneens klaarblijkelijk zijn gebaseerd louter op de gezegden van verzoekende partijen en hun kinderen, die niet werden nagegaan en die nergens uitdrukkelijk worden beoordeeld op hun waarachtigheid of worden bevestigd, wordt in deze attesten nergens enige melding gemaakt van symptomen of psychische problemen in hoofde van verzoekende partijen en/of hun kinderen. Evenmin bevatten deze attesten enige diagnose. Op de psychische toestand van verzoekende partijen wordt in deze attesten aldus nergens concreet, specifiek en op een gedegen wijze ingegaan. In lijn van het voorgaande, spreken deze attesten zich bovendien nergens uit over (de mogelijkheid van) een eventueel causaal verband tussen de door verzoekende partijen en hun kinderen aangehaalde feiten en vrees en de psychische toestand van verzoekende partijen en hun kinderen. Over de mogelijkheid, waarschijnlijkheid of waarachtigheid van de door hen aangehaalde feiten en elementen, spreken de attesten zich ook in het geheel niet uit. Hoe dan ook kan in dit kader en meer in het algemeen worden opgemerkt dat psychologische attesten geenszins een sluitend bewijs kunnen vormen voor de feiten ten gevolge waarvan en de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde toestand werd opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat de neergelegde psychologische attesten, die zich ertoe beperken een overzicht te geven van hetgeen door verzoekende partijen en hun kinderen werd verklaard ten opzichte van de opsteller van deze attesten en bijgevolg niets meer bevatten dan louter bijkomende verklaringen en gezegden van verzoekende partijen en hun kinderen, te dezen de nodige bewijswaarde ontberen en geenszins kunnen worden beschouwd als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij en/of hun kinderen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

Met hun verwijzing naar stuk 8 bij het verzoekschrift, kunnen verzoekende partijen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze neergelegde passage uit een artikel bevat immers louter algemene informatie omtrent (de werking van) de organisatie Tabane. Nergens is hierin enige informatie opgenomen specifiek inzake de voormelde, door verzoekende partijen neergelegde attesten of de persoon van verzoekende partijen en/of hun kinderen. Als dusdanig kan dit artikel aldus geenszins afbreuk doen aan de voormelde, concrete vaststellingen inzake de *in casu* neergelegde psychologische attesten.

Dient verder te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster geheel onverlet laten waar gemotiveerd wordt:

“Met betrekking tot de nieuwe elementen die u aanhaalt, met name het feit dat uw man u ondertussen heeft ingelicht over de problemen in Afghanistan, in tegenstelling tot voordien, dient te worden opgemerkt dat deze verklaring voor uw eerdere gebrek aan kennis van de problemen niet kan overtuigen. Immers kon men reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verwachten dat uw man u op de hoogte zou hebben gesteld over de redenen die ertoe geleid hebben dat u het land moest verlaten.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel onverlet laten, onverminderd gelden.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen verder met recht gemotiveerd:

“Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dat uw vader vermoord zou zijn in het kader van deze problemen met de criminele bende maakt u aldus niet aannemelijk (zie verder).

Bovendien kan het feit dat u nu bepaalde cruciale elementen van uw verklaringen wijzigt de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet herstellen, wel integendeel. U verklaart nu dat uw schoonzus, de vrouw van uw broer, banden heeft met deze bende en achter de bedreigingen zit, dit omdat ze jaloers zou zijn op uw familie. U zou dit al tijdens uw eerste asielverzoek hebben willen zeggen maar omdat de tolk u niet begrepen had en u vroeg uw verklaringen te herhalen durfde u dit niet meer zeggen (zie verklaring volgend verzoek vraag, vraag 15). Dit kan echter niet overtuigen. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient kan men verwachten dat deze persoon van bij aanvang de volledige waarheid vertelt en vertrouwen stelt in de asielinstanties van het land waar hij bescherming vraagt. Ook tijdens de beroepsprocedure voor de RvV hebt u niet aangehaald dat er problemen zouden geweest zijn bij de vertaling waardoor u bepaalde zaken niet had kunnen verduidelijken. Dergelijke post-factum verklaring is geen geldige verschoning voor het achterhouden van een kernelement van uw asielrelaas. Dient hierbij nog te worden vermeld dat voor zover hieraan geloof kan worden gehecht, quod non, hier nog steeds geen band met de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld. U geeft zelf aan dat uw schoonzus jaloers was op het feit dat uw gezin het beter stelde dan het hare en dat dit de reden was waarom ze jullie viseerde (zie verklaring volgend verzoek punt 15).

(...)

Aangezien de reden die u opgeeft om bij uw eerste verzoek niet de volledige waarheid te vertellen, met name het feit dat uw schoonzus banden heeft met een onbekende (maffia)bende, niet kan overtuigen kan hieraan geen geloof worden gehecht. U had bovendien ook voor de RvV de kans om deze belangrijke omissie recht te zetten.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat verzoeker de ware toedracht van zijn relaas eerder niet zou hebben vermeld omdat hij zich schaamde en omdat hij niet wist dat dit van belang was, kan bezwaarlijk overtuigen. Vooreerst dient te worden herhaald dat deze verklaring, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake de door verzoekende partijen neergelegde psychologische attesten, niet meer dan een blote, boude en ongefundeerde bewering betreft. Verder wordt de ernst en de geloofwaardigheid van deze, door verzoekende partijen verstrekte uitleg, volledig ondergraven doordat verzoeker, dit blijkens zijn voormelde, terecht aangehaalde verklaringen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, eerder voorhiel dat hij deze feiten weldegelijk zou hebben aangehaald tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming doch dat deze indertijd door de tolk niet zouden zijn begrepen. Dat verzoeker vervolgens, wanneer de tolk vroeg om deze te herhalen, deze feiten plotsklaps en omwille van de vermeende schaamte niet meer durfde vertellen, kan te dezen bezwaarlijk ernstig worden genomen daar niet kan worden ingezien waarom verzoeker het eerst wel aandurfde om over de betreffende feiten te verhalen doch vervolgens, en dit louter omdat de tolk eenvoudigweg om herhaling vroeg, dit plots niet meer zou hebben gedurfd. Hoe dan ook kan niet worden ingezien waarom hij zulks, gelet op de geschreven aard van de procedure alhier overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, niet kon rechtzetten in zijn beroepsverzoekschrift bij de Raad in het kader van zijn eerdere verzoek om internationale bescherming. Daarenboven kan in het kader van het voorgaande worden opgemerkt dat verzoeker van meet af aan werd gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht en op hetgeen in dit kader van hem werd verwacht. De aangevoerde schaamte kan de gedane vaststellingen aldus in het geheel niet verklaren. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor

de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt, zodat verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview.

In zoverre verzoekende partijen in het kader van het voorgaande trachten aan te tonen dat de voormelde, door hen aangehaalde problemen niet van louter interpersoonlijke aard zijn en stellen dat deze weldegelijk een band vertonen met de criteria zoals opgenomen in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dient te worden opgemerkt dat dit betoog, mede gelet op hetgeen reeds hoger werd aangegeven, evenmin kan worden aangenomen. Verzoekende partijen kunnen het voorliggende verzoekschrift immers niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de vaststellingen die reeds in het kader van hun vorige verzoek om internationale bescherming werden gedaan. Eens de Raad een arrest over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft gevelde, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming. Reeds bij het voormelde arrest van de Raad werd genoegzaam vastgesteld dat de door verzoekende partijen aangehaalde problemen met een criminele bende niet ressorteren onder de criteria zoals bepaald in de voormelde Vluchtelingenconventie. Dat verzoekende partijen, zoals zij laten uitschijnen in het verzoekschrift, werden geïdoleerd omwille van hun behoren tot hun familie, kan aldus niet worden gevolgd. Uit het niet-betwiste feitenrelaas blijkt bovendien genoegzaam dat verzoekende partijen niet omwille van hun behoren tot deze familie doch wel omwille van financiële redenen zouden zijn geïdoleerd. Derhalve houden de door hen aangehaalde problemen met een criminele bende geen verband met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Bijgevolg kunnen deze problemen, zoals terecht wordt aangestipt in de bestreden beslissingen, niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Voor het overige halen verzoekende partijen geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de voormelde motieven.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

"Bovendien is het merkwaardig dat uw advocaat in het begeleidend schrijven van 9 oktober 2019 melding maakt van problemen met de taliban (zie begeleidende brief van uw advocaat), iets waar u noch uw vrouw iets over hebben verklaard. In het tweede begeleidend schrijven wordt er dan weer gemeld dat u en uw vrouw het mogelijk achten dat de taliban u bedreigden. Aangezien u tijdens uw eerste verzoek en bij het indienen van uw tweede verzoek met geen woord zelf over de taliban rept kan dit moeilijk worden aangenomen. Het CGVS merkt hierbij op dat ook in het arrest van uw zoon door de RvV al werd opgemerkt dat deze geen geloof hecht aan de bewering in het verzoekschrift dat de bende van N. (...) banden zou hebben met de taliban."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met hun loutere verwijzing naar hetgeen er in de begeleidende brieven van hun advocaat en in het verzoekschrift van hun zoon M. bij de Raad werd aangegeven, doen zij immers op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande. Evenmin doen zij hieraan afbreuk door te verwijzen naar algemene informatie en door te poneren dat zij niet zeker zijn doch wel van mening zijn dat het mogelijk is dat de criminele bende waardoor zij werden geïdoleerd banden heeft met de taliban. Zo zij werkelijk de mening toegedaan waren of vreesden dat de bende in kwestie (mogelijks) banden had met de taliban, kon worden verwacht dat zij dit van meet af aan zo zouden hebben verklaard. De motieven inzake het arrest van hun zoon, laten verzoekende partijen ongemoeid.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

"Verder verklaarde u tijdens uw eerste verzoek dat u de enige van uw familie was die problemen kende met die onbekende bende, terwijl u nu aanhaalt dat uw vader eerder al bestolen werd door uw schoonzus (zie CGVS 8/2/2017, p. 24, 27, 28)."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zij vergenoegen zich er immers toe eenvoudigweg te ontkennen dat verzoeker zou hebben verklaard dat zijn vader eerder reeds werd bestolen door zijn schoonzus. Nochtans blijken deze verklaringen duidelijk uit de stukken van het dossier (administratief dossier, verklaring volgend verzoek verzoeker, nr. 15). Verzoeker gaf immers aan dat zijn vader tijdens het regime van de taliban samen

met twee familieleden in Pakistan ging wonen en dat hun huis toen werd bestolen en voegde toe: *“Hij besepte dat dit toen ook door zijn schoondochter moest gebeurd zijn”*.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen, dit mede gelet op het voormelde, terecht aangegeven: *“Daarnaast berust het feit dat de moord op uw vader door de onbekende bende zou zijn gebeurt op een louter vermoeden. Het is immers opmerkelijk dat de criminele bende pas na 7 of 8 jaar over zou gegaan zijn tot daadwerkelijke actie tegen u en uw familie. Voor zover wordt aangenomen dat uw vader daadwerkelijk door middel van geweld om het leven werd gebracht in mei 2017 toont dit feit an sich niet aan dat u persoonlijk bij een terugkeer problemen zal kennen in Afghanistan. Dit blijkt immers niet uit uw verklaringen, noch uit uw documenten. Bovendien dateert het overlijden van uw vader reeds van april 2017 en had u dit incident aldus reeds voor de RvV kunnen inroepen in het kader van uw beroepsprocedure tijdens uw eerste verzoek, wat u niet heeft gedaan. Dat u dit niet heeft gemeld omdat u te geëmotioneerd was kan niet als afdoende verschoning gelden. Men kan immers verwachten dat u volledige verklaringen aflegt ten aanzien van de asielinstanties over de redenen waarom men zelf vreest vervolgd te worden bij een terugkeer naar het herkomstland. Voor de volledigheid kan nog worden meegegeven dat in de asielprocedure van uw zoon tot dezelfde conclusie werd gekomen door het CGVS en de RvV (zie arrest nr 226 438 van 20 september 2019).*

(...)

Bijgevolg kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u hierna met uw schoonfamilie die in België woont zou hebben gekend omwille van uw tegenkating tegen een huwelijk tussen uw neefje en een dochter van uw schoonvader. U linkt uw tegenstand tegen dit huwelijk immers aan het feit dat uw schoonzus banden heeft met de criminele bende, iets waar echter geen geloof aan wordt gehecht. Waar u verklaart dat uw vader uit wraak werd vermoord omdat u niet akkoord ging met deze verloving kan u gezien voorgaande vaststellingen niet worden gevolgd. U weet immers zelf niet wie er achter de dood van uw vader zit.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar zij wijzen op de neergelegde psychologische attesten, kan dienstig worden gewezen op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Eveneens kan in deze dienstig worden verwezen naar de reeds hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van de beweerde banden tussen verzoekers schoonfamilie, de criminele bende en de maffia en/of de taliban. Waar verzoekende partijen hun beweringen dienaangaande herhalen en opnieuw trachten te laten uitschijnen dat de vader van verzoeker door de onbekende criminele bende zou zijn gedood en dat diens overlijden voor hen persoonlijk een risico met zich zou brengen, dient aldus te worden vastgesteld dat zij met deze loutere herhaling van hun eerder geuite vermoedens en hun eerder afgelegde verklaringen geenszins afbreuk kunnen doen aan de voormelde motieven. In zoverre verzoekende partijen daarnaast trachten te laten uitschijnen dat de vader van verzoeker zou zijn gedood omdat zij documenten zouden hebben opgevraagd, dient te worden vastgesteld dat zij deze bewering op generlei wijze hard maken of concretiseren. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich ertoe te verwijzen naar de neergelegde stukken en documenten. Hiermee doen zij, nog los van de *infra* gedane vaststellingen dienaangaande, geenszins afbreuk aan de vaststelling dat deze stukken en documenten niet kunnen aantonen dat het overlijden van verzoekers vader *an sich* met zich zou brengen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan persoonlijk problemen zouden dreigen te ondervinden. Dat dit laatste zo zou zijn, wordt daarenboven op fundamentele wijze ondermijnd doordat verzoekende partijen nalieten dit gegeven, dat dateert van april 2017, aan te voeren voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van hun vorige beroepsprocedure. Zo de vader van verzoeker werkelijk reeds een week voor het indienen van dit beroep zou zijn gedood en indien verzoekende partijen ten gevolge van dit overlijden werkelijk enige vrees zouden dienen te koesteren, mocht immers worden verwacht dat zij hiervan melding zouden hebben gemaakt in hun beroepsverzoekschrift voor de Raad. Minstens mocht worden verwacht dat zij dit nadien en in de loop van hun beroepsprocedure, die slechts werd afgesloten in december 2017, zouden hebben ter kennis gebracht van de Raad. Dat zij gedurende deze beroepsperiode van mei 2017 tot december 2017 in het buitenland zouden hebben vertoefd, kan geenszins volstaan om hun nalatigheid ter zake te verschonen. Vooreerst hadden zij voordien reeds ruimschoots de tijd en de gelegenheid om het overlijden ter kennis te brengen van de Raad. Daarenboven mocht worden verwacht dat verzoekende partijen, zo zij werkelijk nood hadden aan internationale bescherming, hun procedure voor de Raad ook vanuit Frankrijk terdege zouden hebben behartigd en opgevolgd en dat zij in dit kader een dermate frappant gegeven als het feit dat de vader van verzoeker zou zijn gedood en dat zij daarom ook persoonlijk vreesden te worden geviséerd of vervolgd, al dan niet bij monde van hun advocaat, ter kennis zouden hebben gebracht aan de Raad. Voor het overige laten verzoekende partijen de voormelde motieven onverlet. Derhalve blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Met betrekking tot de vrees dat hun dochter(s) zou(den) worden uitgehuwelijkt, vrees die verzoekende partijen opnieuw aanhalen in het voorliggende verzoekschrift, wordt in de bestreden beslissingen voorts met recht gemotiveerd:

“Waar zij vreest uitgehuwelijkt te worden op jonge leeftijd kan worden opgemerkt dat u als ouder het beslissingsrecht heeft over uw kinderen. Het feit dat er al eerder naar haar hand werd gevraagd wil nog niet zeggen dat er effectief tot een huwelijk zal worden overgegaan.

(...)

Zo vreest u dat uw dochters op jonge leeftijd zullen worden uitgehuwelijkt binnen de familie. Het volstaat niet om te verwijzen naar een risicoprofiel om in aanmerking te komen voor bescherming. Eerder wou men uw dochter Z. (...) uithuwelijken maar u en uw man gingen hier niet meer akkoord, dus huwde ze niet. U haalt niet aan dat u hierdoor problemen heeft gekend. Bovendien beschikt u als ouder nog steeds over het beslissingsrecht over uw kinderen.

(...)”.

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift en mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent de door hen neergelegde psychologische attesten niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind. Verzoekende partijen betwisten niet dat zij als ouders het beslissingsrecht genieten inzake een eventueel huwelijk van hun dochters. Evenmin reiken zij enige informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Zij tonen voorts niet aan en brengen geen informatie bij waaruit blijkt dat een gedwongen uithuwelijking van jonge meisjes in hun land en regio van herkomst gangbaar zou zijn, laat staan dat zij zouden aantonen dat de situatie er van zulke aard zou zijn dat iedere jonge vrouw dergelijke uithuwelijking zou riskeren.

In zoverre verzoekende partijen daarnaast herhalen dat hun kinderen een gebrek aan toegang tot onderwijs zouden hebben, dient vooreerst te worden opgemerkt dat zij dit reeds aanhaalden in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming. Bij arrest nr. 197 081 van 21 december 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd indertijd geoordeeld als volgt:

“Waar de verzoekende partijen de verwerende partij verwijten geen oog te hebben gehad voor de huidige risico's in hoofde van verzoekers' minderjarige kinderen, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partijen hun beroep voor de Raad niet (mede) in naam van hun kinderen, wiens rechten zij geschonden achten, hebben ingesteld.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen de vermeende beschermingsnood in hoofde van hun kinderen baseren op de eigen asielmotieven. Zij voeren aan dat hun kinderen in hun land van herkomst niet meer naar school kunnen gaan uit schrik voor represailles van de bendeleden die betrokken waren bij de overval op het huis van verzoekers zus in Mazar-e Sharif. Hoger is vastgesteld dat deze overval en de problemen die daar het gevolg van zijn geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève en als dusdanig geen grond vormen voor erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Nog daargelaten dat uit het door de verzoekende partijen aangehaalde rapport van UNHCR niet blijkt dat UNHCR van mening is dat schoolgaande kinderen in Afghanistan per definitie nood hebben aan de vluchtelingenstatus, kan een loutere verwijzing naar het risicoprofiel waaraan de kinderen van de verzoekende partijen beantwoorden niet volstaan om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).”

Ook heden slagen verzoekende partijen er in het geheel niet in om aan te tonen dat hun kinderen bij een terugkeer naar Afghanistan daadwerkelijk verstoken zouden (riskeren te) blijven van het nodige onderwijs. Uit de informatie die zij in dit kader aanhalen, met name de richtlijnen van UNHCR, blijkt niet dat UNHCR de mening is toegedaan dat schoolgaande kinderen in Afghanistan in het algemeen in aanmerking komen voor de toekenning van internationale bescherming. Uit deze informatie blijkt, te meer nu hierin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de situatie op dit vlak vooral ernstig is voor meisjes in rurale gebieden, geenszins dat de situatie in het land, laat staan de regio, van herkomst van verzoekende partijen van zulke aard zou zijn dat de toegang tot het onderwijs aldaar voor verzoekende partijen hun kinderen onmogelijk zou zijn. Bovendien blijkt het tegendeel genoegzaam uit zowel de verklaringen van de zoon van verzoekende partijen als de beschikbare landeninformatie. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen dan ook geheel terecht gesteld:

“Waar ze vreest dat ze niet naar school zal kunnen gaan kan ze evenmin worden gevolgd. Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt bovendien dat er heel veel scholen gevestigd zijn in Afghaanse steden zoals Kabul, Jalalabad en Mazar-e Sharif, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten zowel publieke als privé-instellingen, bevinden zich in de grote steden. Er kan worden aangenomen dat er voldoende

mogelijkheden zijn om naar school te gaan. Het feit dat ze hierdoor opmerkingen zal krijgen is geen reden om de internationale bescherming toe te kennen.

(...)

Waar u aanhaalt dat uw dochters in Afghanistan niet naar school kunnen gaan kan u evenmin worden gevolgd. Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt bovendien dat dat er heel veel scholen gevestigd zijn in Afghaanse steden zoals Kabul, Jalalabad en Mazar-e Sharif, zowel privé- als overheidscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privé-instellingen, bevinden zich voornamelijk in de grote steden. Er kan dan ook worden aangenomen dat u desgewenst in uw thuisstad Mazar-e Sharif een passende onderwijsinstelling kan vinden. Uit de verklaringen van uw zoon M. (...) blijkt bovendien dat hij en zijn zussen naar school gingen voor jullie vertrek uit Afghanistan (CGVS M. (...), p. 10). Het loutere gegeven dat Afghanistan niet dezelfde kansen op persoonlijke ontwikkeling biedt als België volstaat niet om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen."

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster verder ongemoeid waar aangegeven wordt:

"Dat uw zonen omwille van de algemene situatie in Afghanistan een gevaar lopen en er niet kunnen werken kan evenmin als nieuw element die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt gelden, immers is dit een algemene stelling en dient u de problemen voor uw zonen in concreto aan te tonen, wat u nalaat."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze ongemoeid laten, onverminderd gelden.

De benevens de reeds hoger besproken psychologische attesten door verzoekende partijen neergelegde stukken en documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoekende partijen niet concreet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw tweede verzoek kunnen evenmin als nieuw element die de kans aanzienlijk groter maakt aanzien worden. De verklaring die u heeft afgelegd in Afghanistan naar aanleiding van de inbraak bij uw zus heeft u reeds neergelegd voor de RvV en werd reeds door de RvV beoordeeld. Dat u nu het origineel hiervan voorlegt verandert niks aan de reeds gedane vaststelling dat uw verklaringen omtrent het incident ongeloofwaardig zijn. De bevestigingsstukken van uw vaders overlijden door de Afghaanse autoriteiten en dorpsouderen kunnen hoogstens aantonen dat uw vader op een gewelddadige manier om het leven is gekomen, voor zover dit wordt geloofd. Uit deze documenten is geen enkele link naar u terug te vinden. Bovendien vertoont een van deze documenten een gesolliciteerd karakter daar het op uw vraag werd opgesteld en het pas in 2018 werd ondertekend (zie datum stempel), terwijl uw vader reeds in april 2017 zou gedood zijn. De waarde van dergelijk document is dan ook relatief. Uit de acht printscreens van de video kan op geen enkele wijze enige informatie worden afgeleid waaruit blijkt dat dit betrekking heeft op uw voorgehouden problemen. Uit de foto's van het politieonderzoek naar uw vaders dood kan evenmin enige link naar u worden afgeleid, noch uit de foto van zijn grafsteen. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De foto's geven slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin de foto's werden genomen.

Daarnaast moet worden gesteld dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd in het administratief dossier), dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde. De documenten over uw tapijtenwinkel tonen slechts aan dat u een zaak had, niks meer niks minder. Bovendien heeft u deze reeds deels voorgelegd voor de RvV. De enveloppen tonen slechts aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan, overigens reeds op 13 maart 2017 en 5 november 2018. Het medisch attest waarin er vaststelling wordt gedaan van uw verwonding dateert van 24 april 2017, nog voor het indienen van uw beroep bij de RvV op 28 april 2017. U had dus reeds de kans dit document in het kader van uw beroepsprocedure voor te leggen. Daarnaast kan de behandelende arts slechts vaststellingen betreffende de gezondheidstoestand van

een patiënt doen. Rekening houdende met zijn bevindingen kan de arts weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen doch hij kan nooit de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg biedt het voorgelegde medisch getuigschrift geen bewijs van de omstandigheden waarin u uw verwondingen zou hebben opgelopen.

De begeleidende brief van uw advocaat verwijst naar problemen met de taliban, zoals hierboven uiteengezet is dit opmerkelijk daar u zelf met geen woord repte over de taliban. Voor het overige wordt er verwezen naar algemene rapporten maar wordt uw vrees of die van uw kinderen niet in concreto aangetoond. U toont niet aan dat uw kinderen door hun lange verblijf in België niet meer zouden kunnen terugkeren naar Afghanistan. De RvV oordeelde hier reeds over in haar arrest 226 438 van 20 september 2019 in hoofde van uw zoon M. (...), waar het CGVS dan ook naar verwijst. Een kopie van het arrest werd toegevoegd aan het administratief dossier. Betreffende hun integratie in België dient vervolgens opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen of die van uw vrouw blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. De tweede begeleidende brief van uw advocaat kan evenmin nieuwe elementen aanbrengen. Er worden voornamelijk post factum verklaringen aangereikt voor het verzwijgen van de waarheid omtrent uw problemen tijdens uw eerste verzoek. Daarnaast wordt er verwezen naar algemene rapporten. Er kan worden opgemerkt dat het CGVS op de hoogte is van deze rapporten en ermee rekening houdt in haar analyses. Deze informatie is echter algemeen en gaat niet concreet over uw problemen."

Ook de familiestamboom die bij het verzoekschrift wordt gevoegd (bijlage 5) bevat geen elementen of gegevens die afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Waar verzoekende partijen in het voorliggende verzoekschrift daarnaast andermaal wijzen op algemene informatie omtrent de situatie voor personen die terugkeren naar Afghanistan en die er als verwesterd worden beschouwd, dient te worden vastgesteld dat uit de door verzoekende partijen aangereikte informatie niet kan worden afgeleid en verzoekende partijen evenmin anderszins aantonen dat de situatie in hun land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat een loutere afwezigheid uit en terugkeer naar dit land en deze regio zouden (kunnen) volstaan om in hunner hoofde en/of in hoofde van hun kinderen te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Verzoekende partijen tonen geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geïsoleerd of vervolgd. De Raad is aldus van oordeel dat uit het loutere gegeven dat verzoekende partijen en hun kinderen reeds enkele jaren in Europa verblijven niet zonder meer kan worden afgeleid dat zij in hun land en regio van herkomst als ongelovig of verwesterd zouden worden gepercipieerd en er daarom zouden worden geïsoleerd. Verzoekende partijen brengen voorts geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij en/of hun kinderen bij een terugkeer naar hun land van herkomst als dusdanig zouden worden gepercipieerd; laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zouden maken dat, door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden zij daardoor zouden dreigen te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Zij uiten in dit kader weliswaar een aantal blote beweringen, doch tonen niet concreet aan dat hun verblijf in Europa van henzelf en/of hun kinderen daadwerkelijk dermate verwesterde personen zou hebben gemaakt dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen en dat zij er niet meer zouden kunnen aarden. In dit kader kan overigens bijkomend worden opgemerkt dat, zo al aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partijen en/of hun kinderen bij een terugkeer naar Afghanistan mogelijks een aantal aanpassingen zouden moeten doen en zich aldaar in het openbaar zouden dienen te conformeren aan bepaalde, maatschappelijk geldende normen en restricties, het loutere gegeven dat zij zich aldaar buitenshuis zouden dienen te conformeren aan de dominante cultuur en de heersende normen op zich geen 'vervolging' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet uitmaakt. Bepaalde aanpassingen van hunnentwege, zoals het aannemen van de geldende kledingvoorschriften en het zich onthouden van bepaalde gedragingen zoals voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, kunnen in dit kader niet als onoverkomelijk worden beschouwd en vormen op zich geen inbreuk op hun meest fundamentele grondrechten en vrijheden.

Verzoekende partijen kunnen met hun verwijzing naar enkele arresten die de Raad in het verleden velde geen afbreuk doen aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen

precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Inzake de veiligheidssituatie in het land en de regio van herkomst van verzoekende partijen wordt in de bestreden beslissingen, mede gelet op de rees hoger gedane vaststellingen, verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist

zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 88-94, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 47-51, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 96-101, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 227 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. Mazar-e Sharif kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balkh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-i-Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De informatie die zij aanhalen en citeren heeft, met uitzondering van de algemene vermelding dat blijkens een onderzoek naar de levensomstandigheden dat werd gevoerd in 2016 en 2017 het merendeel van de armen in steden leefde in de provincies Kandahar, Kabul, Herat, Balkh en Kunduz, immers geen betrekking op de situatie specifiek in de regio van herkomst van verzoekende partijen doch wel op de situatie in Afghanistan in het algemeen. Daarenboven ligt deze informatie daarbij volledig in dezelfde lijn als en doet deze bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder. De Raad treedt verweerder bij en oordeelt, dit op grond van het geheel van de beschikbare landeninformatie, dat de situatie in Mazar-e-Sherif in de provincie Balkh in Afghanistan geenszins van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop verweerder zich steunt in de bestreden beslissingen wordt bovendien bij aanvullende nota van 7 januari 2021 verder bevestigd door nieuwe recente informatie waaronder het *EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation* van september 2020.

Hoe het uitgebreide betoog van verzoekende partijen omtrent de toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en het gegeven dat Kabul in hunner hoofde niet kan worden beschouwd als intern vestigingsalternatief in de zin van deze bepaling te dezen dienstig zou kunnen zijn, kan tot slot niet worden ingezien. Van de toepassing van zulk intern vestigingsalternatief is er *in casu* en ten aanzien van verzoekende partijen en/of hun kinderen immers in het geheel geen sprake.

3.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengen verzoekende partijen geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij en/of hun kinderen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.7. Gelet op het voormelde, beroepen verzoekende partijen zich te dezen niet dienstig op de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT